

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA OP ZEE

N° 2416

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een drama op zee

HOOFDSTUK I

NAAR DIAMANT-EILAND

John Raffles en Charles Brand bevonden zich in de bibliotheek van de fraaie villa, welke de Grote Onbekende in de Cromwellstreet te Londen bewoonde, wel te verstaan niet onder zijn ware naam, maar in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, een zeer aanzienlijk Engels edelman, die in geheel Londen, ja zelfs in geheel Engeland, bekend was om zijn filantropische neigingen.

Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend in alle gewaagde avonturen, waarmee de Grote Onbekende zijn leven vulde, zat naast hem.

Op dit ogenblik waren zij gezeten aan een grote tafel, waarop een kaart lag uitgespreid, die een groot gedeelte van de Atlantische Oceaan weergaf.

De jonge man scheen deze kaart, die met de uiterste zorg getekend was, met aandacht te beschouwen.

— Waar heb je deze prachtige kaart toch gekocht, Edward? vroeg hij eindelijk.

Raffles glimlachte.

— Ik heb die kaart niet gekocht, zei hij.

— Hoe kom je er dan aan?

— Ik heb haar zelf getekend.

— Ongelooflijk.

— Verwonder je dat zo?

— Eigenlijk moet mij van jou niets verwonderen. Maar toch, deze kaart ziet er uit, alsof ze door een van onze beste lithografen getekend is.

— Ik heb die kaart getekend in vrije uren, als ik met de «Bruinvis» mijn trouwe duikboot, de oceaan doorkruiste. Je ziet dat zij op een bijzonder grote schaal getekend is.

— Ja, dat zie ik. Staan alle eilanden er op?

— Dat is te zeggen, er staan heel wat meer eilandjes op, dan je zelfs, naar ik geloof, op de beste kaart zou vinden.

Brand bekeek de kaart nog eens wat nauwkeuriger.

— Ja, dat moet ook wel, riep hij uit.

Hij legde zijn vinger op een paar kleine punten op de kaart en zei:

— Voor zover ik weet komen deze eilandjes op geen enkele kaart voor.

Raffles glimlachte.

— Je wijst daarjuist een eilandje aan, dat ik ongeveer een jaar geleden ontdekt heb.

— Is het bewoond?

Raffles begon te lachen.

— Maar amice... dat is geen erg schrandere vraag. Al woonden er maar tien mensen, dan zou het stellig in kaart zijn gebracht. Neen, het is totaal onbewoond, hoewel de mogelijkheid niet is uitgesloten, dat er in vroeger eeuwen, wel schepen geland zijn, omdat er ook enige diersoorten leven, nu echter in geheel natuurlijke staat. Zo was het tot voor enige maanden.

— Wie wonen er dan nu? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat zul je wel zien als wij er zijn, zei Raffles, terwijl er een lachje om zijn dunne lippen speelde. Je weet

hoezeer ik van verrassingen houd.

— Wij gaan er dus zeker naar toe?

— Stellig. En dat binnen enkele dagen.

— Je hebt daar zeker een doel mee?

— Zelfs een vrij belangrijk doel, amice. Maar hieromtrent wil ik je niet langer in het onzekere laten. Ga eens zitten en luister.

Brand nam plaats in een gemakkelijke stoel, die dicht bij het open raam stond.

Raffles stak een sigaret op en begon:

— Wij zijn beiden een paar malen naar Thorghatten geweest. Op dit eiland bij de westkust van Noorwegen, waar slechts enkele vissersgezinnen wonen, had ik de schatten bijeen gebracht, niet alleen aan goud en zilver, maar ook aan edelgesteenten, onschatbare wapens, en allerhande kostbare kunstvoorwerpen, die ik in de loop mijner carrière van eigenaar had doen veranderen.

— Ja Edward, ik herinner mij die tochten zeer goed. Zij waren in de hoogste mate belangwekkend.

— Dan zul je je natuurlijk evenzeer herinneren, dat ons laatste avontuur op Thorghatten mij grote vrees moest doen koesteren, dat het geheim van mijn schatkamer ontdekt werd.

— Ja Edward, een paar slimme matrozen waren er achter gekomen.

— Bijna direct na dit avontuur werd je zwaar ziek, amice, en geruime tijd zweefde je tussen leven en dood. Maar toen de dokter mij zekerheid kon geven dat het gevaar geweken was, zette ik mij onverwijd aan de taak, mijn schatten naar een veiliger plaats over te brengen.

— En die plaats is zeker dat kleine eilandje?

— Precies. Ik ontdekte het toevallig. Het ligt zo goed als buiten iedere gevolgde route der grote zeeschepen, op ongeveer twee en zestig graden westlengte en twintig graden noorderbreedte. Vermoedelijk heeft het eiland zijn ontstaan te danken aan een vulcanische uitbarsting. Het rijst bijna overal steil uit de golven op, afgezien op enkele plaatsen, die ik door louter toe-

val ontdekte en waar het strand gelegenheid biedt om er met een niet al te grote sloep aan land te gaan. De vorm van het eiland is zeer grillig, zoals men dat meestal aantreft bij eilanden die hun ontstaan te danken hebben aan een of andere vulcanische werking.

— Vindt men er sporen van plantengroei? vroeg Brand.

— Heel weinig. Er zijn enige grazige vlakten, die voedsel verschaffen aan een soort wilde konijnen. Voorts vindt men op een enkele plek een klein bosje, bestaande uit pijnbomen en dennen, maar voor het overige is het niets dan een kale rots, van ongeveer twintig vierkante kilometers oppervlakte.

— En daar heb je de schat heengebracht? vroeg Brand.

— Ja. In gezelschap van Henderson, mijn chauffeur, ben ik een vijftal malen heen en weer gevaren tussen Thorghatten en mijn nieuwe schatten-eiland, en toen was alles wat waarde had overgebracht.

— En wekte dat geen argwaan? Heeft niemand je op de vingers gekeken?

— Wij deden alles des nachts, en trouwens in de buurt van het diamant-eiland heb ik maar hoogst zelden een schip gezien en dan was het nog heel in de verte.

— Is dat de naam van het rots-eiland? vroeg Brand.

— Ten minste, zo heb ik het gedoopt. Het eiland heeft namelijk, in vogelvlucht gezien, enigszins de vorm van een diamanten oorhanger in acht vakken geslepen. En daarenboven waren mijn diamanten toevallig de eerste waardevolle objecten, die ik overbracht.

— Het spijt mij dat ik toen ziek was, zei Brand. Ik had je graag geholpen.

— Dat kan ik mij begrijpen. Maar je reconvalescentie heeft nogal lang geduurd.

— En nu is daar alles veilig weggeborgen?

— Heel veilig, amico. Je zult je er trouwens zelf van kunnen overtuigen. Ik heb daar enige constructies gemaakt, altijd met de hulp van Henderson, die

een onbetaalbare monteur en electricien is, waarover ik zeer tevreden ben. Ik geloof niet dat het verstandig zou zijn aan mijn schatten te raken zonder mijn toestemming.

— Maar toch, Edward, een toeval kan ongenode gasten op je eiland brengen. Een tweede toeval kan hen je schatten doen ontdekken. Hoe ben je daartegen gevrijwaard?

— Door de electriciteit, antwoordde Raffles kalm.

— Electriciteit? riep Brand verbaasd uit. Heb je die daar kunnen toepassen?

— Ik wil erkennen dat het niet zo gemakkelijk was, maar het ging toch. Ik heb er enige van de door mij uitgevonden accumulatoren neergezet, waarvan de verbazende kracht je bekend is. Het is mij zelfs gelukt een leiding aan te leggen die mijn schatkamers van elektrisch licht en ook van beweegkracht voorziet.

— Beweegkracht? vroeg Brand. Waar is die voor nodig?

— Daarover laat ik mij nog niet uit, dat zul je wel zien, antwoordde Raffles, met een olijk lachje.

— Hoe zullen we de reis maken?

— Per vliegmaschine.

— Gaan wij met de « Typhoon II »? riep Brand uit.

— Ja, het is de vlugste wijze en op die manier zal men ons ook het minst gemakkelijk kunnen ontdekken.

— Ik moet je zeggen, dat ik verbazend nieuwsgierig ben, zei Brand.

— Nu, ik hoop dat je gespannen verwachtingen niet worden teleurgesteld, antwoordde Raffles.

— Hoever bedraagt de afstand van Londen tot Diamant-eiland ongeveer?

— In rechte lijn, dat wil zeggen als wij voor een groot gedeelte dwars over Engeland vliegen, precies 1570 kilometer.

— Dat wil zeggen dat wij met de « Duivel der Lucht » deze afstand zouden kunnen afleggen in iets meer dan drie uren, riep Brand uit.

— Zoals je zegt. We zullen een paar uur voor zonsopgang starten en kunnen dan zonder gevaar landen.

— Maar het eiland lijkt mij dicht bij de zuidkust van IJsland te liggen, merkte Brand op.

— Het is er ongeveer honderd kilometer van verwijderd. Er is dus geen sprake van dat men van daar een naderende vliegtuig zou kunnen ontdekken.

Brand stond op en kwam opgewekt

naar zijn vriend toe.

— Ik verheug mij zeer op deze tocht. Je hebt mijn nieuwsgierigheid danig gaande gemaakt.

— Ik geloof wel, dat je tevreden zult zijn, zei Raffles terwijl weer hetzelfde raadselachtige glimlachje om zijn lippen verscheen.

HOOFDSTUK II

REIS EN AANKOMST

Een paar dagen later was alles voor de reis in orde gebracht. Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles, die reeds in vele omstandigheden zijn meester trouw terzijde gestaan en met zijn eigen lichaam beschermd had, legde de laatste hand aan de uitrusting van de beide mannen.

Daarbij waren ook enige geweren, hetgeen Brand de vraag ontlokte waarom deze zouden moeten dienen.

— Er is gelegenheid om te jagen, amice, er zijn daar ontzaglijk veel zeevogels, en ook vogels die op IJsland inheems zijn, en daarbij een soort wilde konijnen die, naar ik bij ondervinding weet, een voortreffelijk wildbraad opleveren.

— Het smaakt beter dan hertenvlees, mijnheer Brand, merkte Henderson op, die juist het vertrek was binnengetroden om een tamelijk zwaar valies weg te halen.

— Nu, dan hebben de geweren tenminste een doel, riep Brand uit. Maar ik vraag me af, of onze vliegtuigmachine alles wel zal kunnen dragen.

Raffles knikte bevestigend.

— Maak je daaromtrent maar niet ongerust; zei hij. Het toestel is er op gebouwd, dat het duizend kilo dood gewicht kan meenemen, dat wil zeggen behalve de drie passagiers.

— Henderson gaat dus mee?

— Ja, hij is ten eerste zeer gesteld op dit reisje, en ten tweede moet je niet vergeten dat wij daar geheel en

al aan ons zelf zijn overgelaten en ver van alle beschaving. Wij zouden zelfs geen gebruik kunnen maken van de hulp van inlanders, want zoals ik je reeds gezegd heb: die zijn er niet.

Het was bijna tien uur in de avond, toen Henderson de laatste nodige voorwerpen door het park droeg naar een open plek, aan alle zijden omringd door hoge bomen en waar een enigszins vreemd gevormde vliegtuigmachine op het grasveld klaar stond, waarvan de vleugels door het maanlicht als met zilver overgoten werden.

Het casco van de « Typhoon II » bestond niet, zoals bij de toenmalige vliegtuigmachines, uit een netwerk van latten en spandraden, maar uit een buis van aluminium, die ongeveer zes meter lang was en ongeveer een decimeter dikte en waarop de cockpit, die gemakkelijk plaats bood aan drie personen, drie draagvlakken, de motor met de schroef en de beide sturen bevestigd waren.

De motor zelf was een uitvinding van Raffles, die hij streng geheim hield.

Deze motor werd niet aangedreven met benzine, maar door enige uiterst krachtige accumulatoren, die slechts zeer langzaam uitgeput raakten en waarvan de platen niet bestonden uit lood en zink, maar uit een zelfstandigheid over welke samenstelling Raffles zich nooit uitliet, en die ongeveer honderdmaal lichter was dan lood. Deze accumulatoren voedden een paar electro-

motoren, eveneens een vinding van Raffles, welke de schroef in beweging brachten.

Alles aan deze machine was zo licht, zo logisch bedacht en zo geniaal uitgevoerd, dat het volstrekt geen verwondering behoeft te wekken dat de uitvinder met de « Typhoon II » vele uren, ja zelfs dagen achtereen met een snelheid van 500 tot zelfs 600 kilometer in het uur, had kunnen vliegen.

Maar het grootste wonder van deze machine was wel, dat zij zich, door middel van een tweede stel schroeven, rechtstandig in de lucht kon verheffen en loodrecht weer kon neerdalen.

Bij een proef welke Raffles hiermede eens genomen had, des nachts om drie uur, was het hem gebleken, dat de machine, nadat hij haar bijna drie duizend voet had laten stijgen, nauwelijks tien meter van de plek waar zij was opgestegen, weer landde.

Nadat Raffles zich overtuigd had, dat alles in volmaakte orde was, begaven de drie mannen zich ter ruste.

Om half vier werd er luid op de deur van Brand geklopt.

Half slaapdronken kwam hij uit zijn bed.

— Ben jij het Edward? vroeg hij.

— Ja, maak wat voort, amice, over een half uur moeten wij vertrekken. Denk er om, dat men ons volstrekt niet mag zien opstijgen.

— Ik ben dadelijk tot je dienst, antwoordde Brand.

Hij kleedde zich zo snel mogelijk aan, stak zijn revolvers bij zich en begaf zich naar de eetkamer, waar hij Raffles reeds aan de ontbijttafel zag zitten.

De vorige avond hadden de beide vrienden zelf alles gereed gemaakt, ten einde de oude Gaston, de grijze kamerbediende van Lord William Aberdeen, niet in zijn nachtrust te storen.

Zij gebruikten een stevig ontbijt.

— Hoe is het weer? vroeg Brand, Heb je er al naar gekoken?

— Het is zo goed, als wij het maar kunnen verlangen. De wind, die gisterenavond nog tamelijk hevig was, is bijna geheel gaan liggen. Ik weet natuurlijk

niet hoe het in de hogere luchtlagen gesteld zal zijn, maar het opstijgen zal in ieder geval van een leien dakje gaan.

— Weet je wat ik nu maar hoop, Edward? vroeg Brand.

— Laat eens horen.

— Dat deze vliegmachine niet net zo verloren gaat als de eerste twee.

Raffles haalde de schouders op.

— Het was natuurlijk wel jammer van wege de verloren arbeid maar wij moesten die wel prijs geven; niemand zal trouwens iets van het geheim hebben kunnen ontdekken, want zij zijn beide opgeblazen en in splinters uiteengespat.

— Hoe lang heeft het maken van deze nieuwe « Typhoon » geduurd?

— Bijna een maand. Je moet niet vergeten, dat ik beneden, onder het park, in onze geheime werkplaats, een groot aantal onderdelen van de machine heb, die ik slechts in elkaar behoefte te zetten.

De beide vrienden hadden inmiddels hun ontbijt beëindigd.

Het was op dat ogenblik vier uur, en over een uur zou de zon opkomen.

De beide vrienden begaven zich door de vestibule en een kleine gang naar een achterdeur van de villa die op het park uitkwam.

Raffles sloot de deur zorgvuldig en daarop begaven de beide mannen zich naar de open plek in het grote park.

Henderson, die reeds bij de machine stond te wachten was gekleed in een dikke pels, die daar boven zeer nodig zou blijken en hield er nog een over iedere arm.

Raffles en Brand schoten de kledingstukken aan, zetten de kraag op en namen daarop in de cockpit plaats.

De zitplaatsen waren zeer gerieflijk ingericht, en door zich eenvoudig achterover te laten vallen, deden de vliegers de ruggen van hun zitbanken omklappen, zodat deze veranderd werden in een smal, gemakkelijk bed.

— Alles klaar? vroeg Raffles voor de laatste maal.

— Ja mylord, antwoordde Henderson.

— Dan gaan we, zei de Grote Onbekende.

Aanstands begonnen de horizontale schroeven te draaien, eerst langzaam, maar spoedig zeer snel.

Zonder enige schok en bijna zonder dat de aviateurs het merkten, verhief de « Typhoon II » zich in de zoele nachtlucht.

Binnen tien seconden bevond het toestel zich op een hoogte van bijna drie honderd meter.

In tegenstelling met de motoren van andere vliegtuigen, die veel lawaai maken, werkte de electro-motor van de « Typhoon II » bijna geruisloos.

Men hoorde niets dan het zachte zoe-men van de schroef.

Raffles behoefde dan ook niet bang te zijn, dat een of andere voorbijganger iets zou gemerkt hebben van het opstijgen van de wonderlijke machine.

Op een hoogte van duizend meter schakelde Raffles de motor om, zodat aanstands de verticale schroef begon te werken.

De horizontale draaide nog enige tijd voort door de wet der traagheid en bleef toen onbeweeglijk stil.

Raffles had het eerste aan de stuurknuppel plaats genomen, en hield het oog strak gevestigd op een klein, door een gloeilampje helder verlicht schakelbord, waarop zich een aantal cijferplaten bevonden, waarop men gemakkelijk de snelheid en de hoogte kon aflezen, benevens de staat van de accumulatoren, het peil van het oliereservoir en meer dergelijke zaken.

De vliegmaschine koerste nu reeds over Hertford, het Graafschap ten noord-westen van de wereldstad gelegen.

Langzaam begon het in het oosten te dagen, en een zachte rose gloed ver-toonde zich boven de horizon.

Het beloofde een prachtige dag te worden.

Raffles liet de machine tot op een hoogte van bijna vijf duizend meter stijgen, zodat het zelfs bij klaarlichte dag zo goed als onmogelijk zou zijn, de machine van de aarde af te zien.

Tevens had hij de

« Typhoon II » zodanig opgevoerd, dat het vliegtuig al spoedig een snelheid had bereikt, die niet ver van de vierhonderd vijftig kilometer in het uur verwijderd was.

Toen de zon opging vloog de « Typhoon II » reeds boven Stafford.

Bij deze grote snelheid kon er van praten niet veel komen.

Raffles hield het oog meestal strak op de instrumenten gericht, die voor hem op het schakelbord bevestigd waren.

De machine bleef steeds op een hoogte, die tussen vijf en zes duizend meter schommelde.

Zij vlogen over de Ierse Zee, volgden toen de westkust van Schotland en bevonden zich om half zeven in de ochtend juist boven Lewin, het grootste eiland der Hebriden.

En nu breidden zich niets dan de blauwe golven van de Atlantische Oceaan voor en onder de vliegmaschine uit.

Heel in de verte slechts door een kijker te zien, lagen de Faroer, een kleine groep eilanden, die aan Denemarken toebehooren.

Zij deden zich op deze hoogte niet groter voor dan een dessertbordje.

Ononderbroken zette de « Typhoon II » haar weg voort.

Brand had de kijker ter hand genomen en zocht voortdurend de horizon af.

Het was bijna acht uur, toen hij een zachte kreet slaakte.

— Daar, riep hij uit, terwijl hij met de hand recht voor zich uit wees.

— Wat is er? riep Raffles.

— Ik geloof dat ik land zie.

Raffles liet de stuurknuppel met een hand los, en nam de kijker.

— Dat is IJsland, zei hij kort, terwijl hij het instrument weer terug gaf. Wij moeten dalen.

— Wij zijn er dus al? vroeg Brand verwonderd.

— Dat moet wel, hernam Raffles kalm. Wij zijn om vier uur vertrokken, het is nu bijna acht uur en wij hebben gemiddeld iets meer dan vier hon-

Raffles liet de machine in grote kringen omlaag duiken, en binnen tien minuten was het vliegtuig tot op slechts honderd meter boven de golven gedaald.

Heinde en ver was geen enkel schip te ontwaren.

Maar toch had Brand door zijn kijker een grijze vlek op het water menen te ontwaren, welke hij Raffles zwijgend aanwees.

De Grote Onbekende knikte.

— Dat is Diamant-eiland, zei hij kortaf.

De machine had haar vaart nu aanzienlijk gematigd, en deze kon op het ogenblik niet meer dan negentig kilometer per uur bedragen.

Snel werden de vormen van Diamant-Eiland duidelijker.

Ingespannen tuurde Brand naar het rots-eiland, dat voor miljoenen en nog eens miljoenen aan schatten bevatte.

Van uit de hoogte had hij duidelijk kunnen waarnemen, dat het eiland inderdaad veel geleek op een peervormige diamant.

Het had hem zelfs toegeschenen, alsof de kleine ring niet ontbrak, waarmee deze diamant in het oor ener schone vrouw zou zijn gehangen.

— Maar nu de machine aanzienlijk gedaald was, kon hij het hele eiland onmogelijk meer overzien.

Wel zag hij nu een rand van wit schuim, die als een kanten borduursel het eiland omvatte; dat was de branding die op de klippen heukte.

Raffles scheen naar een goede plaats om te landen te zoeken, die hij spoedig

had gevonden.

Het was een kleine grazige vlakte, die thans met lang gras prijkte.

Onder het beschrijven van grote kringen, die hoe langer hoe kleiner werden, naderde Raffles deze landingsplaats en zette de motor af.

In een sierlijke zweefval daalde de « Typhoon II » neer.

De sleden van het onderstel raakten de grond en het vliegtuig gleed nog enkele meters over het gras.

Toen zette Raffles de remmen aan, en de « Typhoon II » stond stil.

Aanstonds sprong Henderson uit de cockpit, welk voorbeeld door Brand en Raffles gevolgd werd.

Zij bevonden zich boven op een rots-plateau, dat ongeveer een kilometer lang en breed was.

Aan een zijde daalde dit plateau bijna loodrecht in zee neer, terwijl het aan de andere kant zacht glooiend afdaalde.

Raffles en Brand rekten armen en benen eens duchtig uit, die tamelijk stijf waren geworden na deze geforceerde tocht.

Plotseling bleef de jongeman als uit steen gehouwen staan.

Met open mond staarde hij naar een punt in de verte.

Raffles volgde de richting van zijn blik en glimlachte.

Toen vond Brand eindelijk kracht om uit te roepen:

— Een vrouw.

Inderdaad, over de hoogvlakte naderde een jonge, schone vrouw.

HOOFDSTUK III

HET VERHAAL VAN DE ARMEENSE

Brand meende zijn ogen niet te kunnen geloven.

Daar over de vlakte, vlug als een jonge hinde, en even bevallig, naderde een jonge hinde en even bevallig naderde een jonge vrouw, van een zeldzame, uit-

heemse schoonheid.

Aanstonds zag Brand, dat zij gekleed was in een dracht, die men in westelijk Europa nergens aantrof; het bestond uit een zeer wijde pantalon van witte

zijde, even boven de enkels dichtgebonden.

Haar voeten waren bloot en staken in kleine met goud bestikte muiltjes, waarvan de punten omhoog waren gekruld.

Over een fijn zijden hemd droeg zij een soort jakje van donkerrood fluweel, eveneens rijk met goud bestikt.

Haar prachtig zwart haar hing geheel los over haar schouders en haar hoofd was gedekt door een netje van zil-verdraad, omboord met goudfranje.

Maar veel meer nog dan de verschijning van deze vrouw zelve en haar kleding, wekte haar handelwijze de verwondering van de jonge man.

Zij scheen Brand en Henderson gewoon over het hoofd te zien en liep regelrecht op Raffles toe, wierp zich voor hem op de knieën, greep toen zijn hand en drukte er een kus op.

Raffles hief haar minzaam op.

Nu pas kon Brand de jonge vrouw nauwkeuriger beschouwen.

Hij had in zijn leven reeds veel schone vrouwen gezien, maar zeker geen enkele, die met deze vergeleken kon worden.

Zij kon ternauwernood vijf en twintig jaar zijn, haar gelaat was licht gebronsd, en zo regelmatig van vorm, als men ze slechts vindt op een schilderij van Raphael of Titiaan.

Haar amandelvormige ogen waren buitengewoon groot en van een eigenaardige bruine kleur, als die van een hert.

Ze waren overschaduwd door wenkbrauwen, als met een penseel getrokken, en haar wimpers hadden een buitengewone lengte.

Maar het meest nog viel de jongeman de adel en de sierlijkheid harer bewegingen op.

Vragend vestigde hij zijn blikken op de Grote Onbekende.

Raffles glimlachte flauwtjes, greep Brand bij de hand, trok hem naar zich toe en zei met zijn diepe stem, terwijl hij zich tot de vreemdelinge wendde:

— Dit is mijn enige vriend, Sonja.

— Dan is hij ook de mijne, heer, antwoordde de jonge vrouw in pitste-

kend Engels, maar met een buitenlands accent, dat aanstonds verried, dat zij niet geboren was onder de koele hemel van Albion.

Zij stak Brand haar hand toe, welke de jonge man haastig greep.

— Je zult wel verbaasd zijn, amice, begon Raffles, dat je op dit eenzame rotseiland een vrouw aantreft en nog wel in dit gewaad. Dat was een van mijn verrassingen. Aanstonds zal zij je wel vertellen hoe het komt, dat zij hier is. Laat ik je voorlopig slechts zeggen dat zij een Armeense is en Sonja Bastides heet.

Op dit ogenblik naderden er over de groene vlakte nog twee vrouwen, even jong als de Armeense, ongeveer gelijk, hoewel veel minder kostbaar gekleed.

— Daar komen haar dienstmaagden, zei Raffles.

Brand had een gevoel alsof hij een der verhalen uit de Duizend en Een Nacht las.

Hij kon geen oog van haar afwenden, zozeer was hij getroffen door haar buitengewone schoonheid en de sierlijkheid harer bewegingen.

Nu waren de beide dienstmaagden tot op enkele passen genaderd.

Zij wierpen Raffles een schuwe blik toe en lieten zich toen op de knieën voor Sonja Bastides neervallen.

— Kom, wij zullen binnenshuis gaan, zei Raffles. Hebt gij ons zien aankomen, Sonja?

— Ja heer, ik zag uw wondervogel tegen het blauw van de lucht afsteken, en ik wist aanstonds dat gij het moest zijn.

Brand had de blik opgevangen, die de jonge Armeense op zijn vriend had geworpen, en die blik sprak van gevoels, omtrent welker aard geen enkele man, behalve Lord Edward Lister, zich zou vergissen.

Langzaam schreed de kleine groep nu naar de zoom van de hoogvlakte.

— Moeten wij de vliegmaschine niet onder dak brengen, mylord? vroeg nu Henderson, die zich bescheiden op een afstand had gehouden.

— Aanstonds James. Het weer is prachtig en wij behoeven niet bang te

zijn voor beschadiging. Wij zullen eerst wat moeten eten, want de tocht heeft onze eetlust opgewekt.

De kleine groep daalde nu langs de helling af naar een dalkom, waarin met groot geraas een kleine, woeste waterval neerklatende.

Raffles en de Armeense liepen vooraan, en Brand zag hoe zij telkens het gelaat ophief en Raffles met de ogen scheen te ondervragen.

Nu en dan zei de Grote Onbekende iets in een taal, welke Brand niet verstond.

Nu wendde Raffles zich om en wees op de waterval.

— Ziedaar de beweegkracht voor onze dynamo's, zei hij.

— Loopt deze waterval steeds door? vroeg Brand verbaasd.

— O neen, slechts enkele maanden in het jaar, maar dat is ruimschoots voldoende om de accumulatoren te laden.

Hoewel de plantengroei schaars was in het kleine dal, merkte Brand toch hier en daar een klein bosje op, meestal uit pijnbomen en dennen bestaande.

Ook zag hij een groot aantal vogels tussen de bomen heen en weer vliegen.

Het eiland bleek dan ook volstrekt niet zo woest en verlaten te zijn, als hij het zich had voorgesteld, ofschoon de aanblik van uit zee wel zeer troosteloos moest zijn, daar men aan boord van een schip niets zou kunnen ontwaren dan de steile rotsen die hier en daar honderden meters hoog uit de golven verrezen.

Midden op een kleine grazige vlakte, die tegen de wind beschermd was door de omringende rotsen, ontwaarde Brand een hut, die uit boomstammen was opgetrokken.

— Dat is het werk van Henderson, zei Raffles. Hij is niet alleen een goed electricien, maar kan, zoals je weet, ook goed met hamer en zaag omgaan. Kom, laat ons nu maar gauw naar binnen gaan.

De drie mannen, geleid door Sonja Bastides, traden de hut binnen, die ongeveer vijf meter breed en zeven meter lang was, en in drie vertrekken ver-

deeld, die goed gemeubeld waren.

Raffles had blijkbaar in enige reizen een geheel ameublement naar dit eenzame eiland overgebracht, ten dienste van de schone Armeense, naar welker lotgevallen Brand nieuwsgieriger was dan hij zich zelf wel wilde beken-

nen. De muren waren behangen met fraaie Perzische tapijten, waarvan er eveneens een op de houten vloer lag en hier en daar noodden rustbanken met mollige kussens tot een zitje.

Van het midden van de zoldering hing een Arabische lamp, uit koper gedreven.

Op een ebbenhouten tafel in het midden van het vertrek stond een zilveren vaas, gevuld met wilde rozen en varens.

— James, zo wendde Raffles zich tot de chauffeur. Wij zijn hongerig hoor, jij net zo goed. De dames zullen op ons bezoek niet gerekend hebben en dus zal je hulp op hoge prijs worden gesteld.

Henderson krabde zich even achter het oor.

— Spreken die mooie dames Engels, mylord?

Raffles schudde lachend het hoofd.

— Neen, James, dat doen zij niet. Maar ik ben er toch van overtuigd, dat je je wel verstaanbaar zult kunnen maken. Haast je, en maak dat wij over een half uur aan tafel kunnen gaan.

Henderson boog en verwijderde zich.

Sonja Bastides wees nu met een uitnodigend gebaar van haar hand, een paar zetels aan haar onverwachte gasten.

Toen nam zij zelf plaats op een der rustbanken trok de benen onder het lichaam op Oosterse wijze omhoog, schoof de beide bezoekers een zilveren doos gevuld met sigaretten toe en nam er zelf ook een uit.

— En nu, Sonja, begon Raffles, vertel mijn vriend eens je geschiedenis. Hij is zeer nieuwsgierig, moet je weten. Maar maak het kort, wat ik je verzoecken mag, je weet hoe ik het land heb aan overdrijving.

De schone Armeense schudde zacht het hoofd.

— Gij hebt mij het leven gered, heer, en veel meer dan dat. En zoudt gij willen dat ik dat ooit vergat? Zoudt gij willen dat ik dat als een bagatel behandelde?

Zij wendde zich nu tot Brand en vervolgde:

— Luister, gij die de enige vriend zijt van mijn redder, naar wat Sonja Bastides u te vertellen heeft.

Zij blies een rookwolkje uit, dat zij met een dromerige blik nazag en begon toen met een stem, die van ingehouden aandoening trilde.

— Mijn vader was een zeer aanzienlijk Armeniër, die te Trebizonde, aan de Zwarte Zee gelegen, grote zaken dreef. Hij liet mij een voortreffelijke opvoeding geven en ik heb een vol jaar op een Engelse kostschool doorgebracht. Maar steeds zijn mijn gedachten gebleven bij mijn arm, onderdrukt volk en nooit heb ik opgehouden met hart en ziel Armeens te zijn. In de zomer betrokken mijn vader, mijn zuster en ik een klein zomerhuis op enige uren afstand van Trebizonde aan de kust gelegen. Wij dachten dat niets ons geluk zou kunnen verstoren, maar wij hadden zonder de vervloekte Turken gerekend. Reeds was het mijn oudere zuster opgevallen, dat een Turks koopman, die wel eens zaken met mijn vader dreef, Mouzaffar Efrim geheten, mij dikwijls aankeek met ogen, die niet veel goeds voorspelden. Maar ik sloeg er geen acht op. En toen het mij duidelijk werd wat hij wilde, lachte ik hem vol verachting in het gezicht uit. Helaas, de gevolgen waren verschrikkelijk.

De jonge Armeense zweeg even en bedekte haar ogen met haar handen.

— Wij bevonden ons de vorige zomer zoals altijd op ons landhuis. Zes bedienden waren met ons meegegaan, twee mannen en vier vrouwen, waarvan gij er zoëven twee gezien hebt. Mijn moeder is sinds lange tijd dood en mijn vader en zuster waren mijn enige bloedverwanten — reeds vroeger hadden de Turken al mijn overige verwanten uit-

gemoord. Op een mooie zomeravond, toen wij op het terras zaten, hetwelk op zee uitzag, zagen wij in de verte een kalk naderen. Het grote Latijnse zeil tekende zich scherp tegen de lichtblauwe lucht af. Wij volgden het vaartuig met de ogen en zagen dat de kalk het anker wierp op ongeveer een kilometer afstand van ons huis, in een kleine kreek, omringd door heuvels, die het vaartuig aan ons oog onttrokken, zodra het zeil gestreken was. Wij dachten er niet verder over na en begaven ons ter ruste. Maar in het midden van de nacht werd ik plotseling wakker geschrikt door luide hulpkreten. Ik schoot snel enige kledingstukken aan en opende de deur van mijn slaapkamer. Voor mij stond Mouzaffar Efrim met een kromme dolk in de hand, waarvan het lemmet rood van bloed was. Ik slaakte een kreet en wilde de deur dichtgooien, maar het was reeds te laat. Hij greep mij bij de pols en sleurde mij voort. Nooit zal ik de uitdrukking op zijn woest gelaat vergeten. Ik riep uit alle macht om hulp, maar de ellendeling lachte slechts en riep: «Roep maar mijn duifje. Niemand zal je horen» «Vader» schreeuwde ik zo hard ik kon. Weer liet zich een vreselijke gil horen, ik herkende de stem van mijn zuster. Het was haar doodscreet, die ik gehoord had. De Turk sleurde me nu aan de haren door het huis en over de trappen tot voor de kamer van mijn vader, waarvan hij de deur opentrapte. «Kijk» schreeuwde hij, dat is het gevolg van je weigering». Ik meende te bezwijmen. Mijn arme vader lag in een plas bloed en een brede wonde gaapte aan zijn hals. Door het hele huis renden een stuk of twaalf Turken als ware duivels, die niets menselijks meer hadden. Hun ogen waren met bloed belopen en allen hielden een dolk met krom lemmet in de hand. Ten slotte werd ik naar buiten gesleept; men bond mij een doek om de mond en nu zag ik dat men twee van mijn dienstmaagden gespaard had, die men zeker ook wilde wegvoeren. Ik meende krankzinnig van afschuw en ontzetting te worden. En toch heb ik nog een zeer duidelijke

voorstelling van alles wat er gebeurd is. De Turken kwamen met buit beladen uit het huis; allen hadden tot aan de rand gevulde zakken op hun rug. Zij hoopten een aantal takkebossen tegen de voorgevel van ons huis, die zij blijkbaar tot dat doel hadden meegenomen en staken het in brand.

De jonge vrouw hield weer op even en keek Brand met een droevig glimlachje om de lippen aan.

— Ik zie het wel, mijnheer, dat alles verbaast u, en gij vraagt u wellicht af, hoe dat alles mogelijk is. Maar vergeet niet, dat mijn ongelukkig volk geheel is overgeleverd aan de genade of ongenade van de Turken, dat de politie hoogst zelden ingrijpt als men Armeniers vermoordt of ze besteelt, en dat men de toestanden aan de Zwarte Zee ook in het geheel niet vergelijken kan met die in een beschaafd land. Bovendien lag ons landhuis zeer afgelegen, zoals ik u reeds gezegd heb.

De jonge Armeense keek, in gedachten verzonken voor zich, en vervolgde toen:

— Ik zie dat alles nog duidelijk voor mijn geest. Op het kleine terras voor het huis stonden een stuk of twaalf paarden te wachten, door twee mannen bewaakt. Ik werd op een der paarden getild door Mouzaffar Efrim, en hij zelf sprong achter mij in het zadel. Ik wierp nog een blik achter mij; reeds begon ons arm huis te branden. Toen begaf de kleine troep zich op weg. Ik begreep dat zij mij naar de kalk zouden voeren, die waarschijnlijk aanstonds koers zou zetten naar Constantinopel of een andere stad in Turkije of Klein-Azië. Een brede landweg loopt op die plek enige kilometers ver evenwijdig met de zeekust, aan weerszijden van de weg bezet met tamarindebomen. De maan scheen helder aan de hemel en het was licht genoeg om enige tientallen meters voor zich uit te kunnen zien. Plotseling hield Moezaffar Efrim, die vooruit reed, zijn paard in. Ik hoorde hem een vloek mompelen. En tegelijkertijd beval hij zijn metgezellen eveneens stil te houden. Onwillekeurig hief ik het hoofd op en wierp een blik op de door de maan

beschenen weg. In het midden van die weg, onbeweeglijk als een standbeeld, stond een ruiter. Die ruiter was uw vriend. Een ogenblik bleef de troep zo staan, want Mouzaffar Efrim scheen besluiteloos wat te doen. Hij had blijkbaar aan de kleding van de vreemdeling dadelijk de Europeaan herkend. Toen nam hij zijn besluit en bracht zijn paard in galop, terwijl hij luidekeels een bevel riep. Maar de ruiter bleef staan, als een zwarte gestalte op de maanlichte weg. Hij week geen duim breed. Zodra Mouzaffar Efrim bij hem was greep de vreemdeling het paard bij de teugel. « Waar wilt gij heen? » hoorde ik een bevelende stem in de Turkse taal vragen. « Dat gaat je niet aan » schreeuwde Mouzaffar op woeste toon. « Dat zal je wel aanstonds duidelijk worden », antwoordde de ruiter. « Ik zie daar dat gij een vrouw voor u op het zadel hebt; gekneveld en gebonden. Laat die vrouw onmiddellijk vrij, of bij God, ik schiet je neer als een hond. » De Turk stiet een gebrul van woede uit. Tegelijkertijd trok hij zijn revolver. Maar de vreemdeling was hem voor; ik zag in het maanlicht iets schitteren, hoorde een doffe knal, en voelde hoe de Turk achter mij met een gesmoorde kreet uit het zadel gleeed. Aanstonds voelde ik mij om het middel gegrepen en met krachtige hand op het paard van de vreemdeling getrokken. Bijna op hetzelfde ogenblik voelde ik hoe met een mes de banden werden doorgesneden, die mijn handen gebonden hielden, en hoe de doek van mijn mond getrokken werd. Maar tevens zag ik hoe wij aan alle kanten omringd waren door de Turken, wier ogen ik van woede in hun verwrongen gelaat zag glinsteren. De vreemdeling vuurde nog tweemaal, twee Turken vielen uit het zadel en hun paarden sloegen op hol. Maar de vreemdeling was ook gewond; ik voelde een straaltje warm bloed op mijn handen neerdruppelen. Toch week hij geen voet. Zijn revolver was hem uit de handen geschoten, hij was blijkbaar op jacht geweest en rukte nu zijn geweer van de schouder. Zijn paard met de knieën besturende, nam hij het ge-

weer bij de loop en gebruikte het als een strijkkolf. Nog vier Turken sloeg hij met dit wapen neer. De kolf brak en toen vocht hij slechts met de loop van het wapen verder. Toen meenden de Turken zeker met een bovenaards wezen te doen te hebben. Vier, die nog niet ernstig gewond waren wendden de teugel en sloegen in allerijl op de vlucht onder het slaken van de vreselijkste verwensingen. Met uw vriend, reden wij toen zo snel mogelijk naar Tiroballi, een kleine havenstad op enige kilometers ten westen van Trebizonde gelegen. Daar lag een grote motorboot voor anker. Uw vriend tilde mij van het paard. «Wilt gij teruggaan?» vroeg hij op zachte toon. «Gij zijt vrij». Ik barstte in tranen uit en viel voor hem op de knieën. «Ontferm u over mij, heer» riep ik, «Mijn lieve vader en mijn zus-

ter zijn vermoord, ons huis is afgebrand, de Turken zullen in Trebizonde al ons geld gestolen hebben; ik heb niemand of niets meer op de wereld».

Uw vriend is een edelman, mijnheer, vervolgde zij, hij deed wat een arm verlaten meisje hem vroeg. Hij wilde mij naar Londen brengen, maar wij deden eerst dit eiland aan, waarheen dringende zaken hem schenen te roepen. Welnu, mijnheer, ik heb hem gesmeekt mij voorlopig hier te laten, opdat ik in rust een eenzaamheid mijn arme vader en mijn lieve zuster zou kunnen bewenen. Ik meende ook uw vriend hier het best te kunnen dienen. En dat zijn mijn lotgevallen.

Met deze woorden stond de jonge vrouw op, liep op Raffles toe en kustte hem knielend de hand, ofschoon hij dit trachtte te beletten.

HOOFDSTUK IV

HET GEHEIMZINNIGE SCHIP

Brand had met de grootste aandacht geluisterd.

Dat Raffles hem daarvan niets verteld had, verwonderde hem in het minst niet.

Op zijn heldendaden te pochen was iets, wat de Grote Onbekende ten enenmale vreemd was.

En hij begreep nu ook volkomen de blinde verering, welke de Armeense, die door Raffles tegen de dood en tegen de schande beschermd was, voor hem koesterde.

Maar ook had hij aanstands gezien dat het veel meer dan verering, dat het een hartstochtelijke liefde was.

Raffles scheen de enige te zijn, die er niets van merkte.

De Grote Onbekende was opgestaan en legde nu zijn hand op het hoofd van de jonge vrouw.

— Sta op, Sonja, zei hij. Ik heb niet meer gedaan dan mijn plicht. Ieder gentleman zou in mijn plaats hetzelfde hebben gedaan. Kom, laten wij aan ta-

fel gaan, want daar komt men reeds ons eten brengen.

Inderdaad werd de deur geopend en traden de beide Armeense dienstmaagden het vertrek binnen.

Zij droegen op zilveren schalen verschillende gerechten, die zij op de tafel nederzetten.

Maar Sonja wenkte haar, dat zij zich weer moesten verwijderen.

— Stuur gij ze weg, Sonja? vroeg Raffles verbaasd.

— Ja heer, want voor wij gaan eten, heb ik u zeer ernstige dingen mede te delen, die hier tijdens uw afwezigheid zijn voorgevallen.

Brand stond op en wilde zich bescheiden verwijderen.

— Blijf, Charles, zei Raffles. Je weet wel, dat ik voor jou geen geheimen heb. Wat is er dan gebeurd, Sonja, dat je zo ernstig vindt?

Sonja keek om zich heen met een verschrikte uitdrukking in haar ogen en zei op gedempte toon:

— Er zijn hier vreemdelingen op het eiland geweest.

Met één sprong was Raffles overeind. Zijn ogen fonkelden.

— Weet je dat zeker? vroeg hij.

— Volkomen zeker, heer.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Raffles uit. Touristen komen immers nooit in deze streken? Wat waren het voor lui, en zijn zij aanstonds weer vertrokken? Hebt gij hen zien heengaan?

— Zij zijn weg, heer. Maar, dit is niet het ergste.

— Wat is er dan nog meer?

— Zij hebben de deur van de geheime kamer ontdekt.

Raffles balde de vuisten, en zijn wenkbrauwen trokken dreigend samen. Hij wist zich echter te beheersen en vroeg kalm:

— Vertel mij alles, Sonja. Wanneer is het gebeurd?

— De dag voor gister, heer. En ik heb grote angst uitgestaan.

— Dat kan ik begrijpen, maar heeft men je niet gevonden?

— Neen, en gelukkig ook ons huis niet. Die mannen zijn geen vol uur aan land geweest. Het waren beslist bandieten.

— Bandieten zeg je? riep Raffles uit. Waarom denk je dat zij dat waren?

— Dat meen ik uit hun gesprekken te hebben kunnen opmaken heer.

— Je hebt hen beluisterd?

— Ja heer. Juist terwijl zij bezig waren te proberen het slot te openen van de koperen deur, die de toegang tot de schatkamer afsluit.

— Hoe komt het dan dat je ze niet verrast hebben?

— Ik was wel honderd meters verder in de rotsgang. Gij weet immers, dat deze gang een halve cirkel beschrijft?

— Ja, Sonja.

— Welnu, door een toeval hebben mijn dienstmaagden ongeveer een week geleden ontdekt, dat deze tunnel eenzelfde eigenschap heeft als de Fluistergang van Florence, waarvan gij mij eens verteld hebt; als men op een zeker punt van de muur zeer zacht spreekt dan kan men de woorden een paar honderd meters verder duidelijk verstaan.

— Je hebt dus kunnen verstaan wat die indringers zeiden?

— Ja heer.

— Welke taal spraken zij?

— In hoofdzaak Engels, maar er waren er bij die het met een afschuwe-lijk accent spraken. Blijkbaar waren het Fransen, misschien ook wel Italianen of Spanjaarden, maar in ieder geval was ik erg bang, dat wil ik niet ontkennen; zij spraken over roof en moord op een wijze die mij deed huiveren van ontzetting. Zij begrepen natuurlijk, dat er achter de deur iets verborgen moest zijn, maar zij konden deze onmogelijk openen en ik geloof dat zij werktuigen wilden halen.

Raffles stampte woedend op de vloer.

— Maar waar komen die kerels vandaan? riep hij uit. Wie zijn zij, en waar zijn zij naar toe gegaan? Ik moet en zal dat alles weten; ik moet zekerheid hebben. Het is jammer, zo wendde hij zich tot Brand dat ik Sonja niet op de hoogte heb kunnen brengen van de werking van onze elektrische installatie, ik verzeker je, dat het hun dan slecht zou zijn vergaan, als zij de koperen deur hadden aangeraakt. Maar in ieder geval is er nog niets verloren en wij zijn gewaarschuwd.

— Maar is het wel zeker, dat die mensen het eiland weer verlaten hebben? vroeg Brand terwijl hij zich tot de Armeense wendde.

— Ja heer, dat weet ik heel zeker. Ik hoorde hun stemmen zich verwijderen en eindelijk durfde ik te voorschijn komen. Spoedig daarop hoorde ik het plassen van riemen. Het was nog licht genoeg om te kunnen zien, hoe een sloep met vijf mannen erin snel wegroeide, en heel in de verte meende ik een donkere massa op het water te zien. Het geluid van de riemen stierf weg en spoedig daarop was het doodstil.

Raffles had met somber gelaat en dicht opeengeklemd lippen geluisterd.

— Daar moet wat achter schuilen, zei hij. Nu, wij zullen het spoedig genoeg te weten komen. Laten wij maar aanstonds gaan eten, dan zullen wij straks de horizon eens afzoeken. Wie

weet waarop wij ons moeten voorbereiden.

Men zette zich aan tafel.

De twee dienstmaagden bedienden vlug en zwijgend.

Raffles was in gedachten verzonken en zo viel aan Brand de taak te beurt, het gesprek levendig te houden.

Het bleek hem, door enkele uitlatingen van de jonge vrouw al spoedig, dat zij volstrekt niet wist, wie haar redder eigenlijk was.

Zij scheen er ook geen behoefte aan te hebben dit nauwkeurig te weten.

Het maal was rijkelijker dan Brand had durven verwachten, maar het eiland was in ieder geval ruimschoots van levensmiddelen voorzien.

Nadat Raffles en Brand een sigaret hadden opgestoken, voorzagen zij zich ieder van een voortreffelijke kijker, en begaven zich, vergezeld door Henderson, naar de voet van de rotsen, die zij begonnen te beklimmen.

Raffles had een der hoogste toppen uitgezocht, die zich ruim honderd meter boven de oppervlakte van de zee verheef.

Daar gekomen brachten zij hun kijker voor het oog en zochten nauwkeurig de horizon in alle richtingen af.

— Maar niets deed zich zien.

— Geen enkel schip, geen zeil, geen rookpluim.

— Zou Sonja zich vergist hebben? bromde Raffles.

— Maar dat is toch onmogelijk, Edward, merkte Brand op. Zij was te zeker van haar zaak.

Raffles liet de armen moedeloos langs het lichaam vallen.

— Zou dus al mijn arbeid tevergeefs zijn geweest? Zou ik weer naar een ander eiland moeten zoeken. Weer al mijn schatten overbrengen?

— Maar zij zijn immers vertrokken, Edward, hernam Brand. Misschien hebben zij het opgegeven.

— Geloof dat maar niet, zei Raffles. Ik reken er vast op dat zij vroeg of laat terug zullen komen. Maar, zij zullen keurig worden ontvangen. Kom mee, dan zal ik je mijn inrichting laten zien. James, blijf jij hier, neem een blikker

en kom ons direct waarschuwen als je iets ontdekt. Wij zijn in de schatkamer.

Na nog een laatste blik op de oppervlakte der volkomen verlaten zee te hebben geworpen, verlieten de beide mannen hun observatiepost.

De twee vrienden bevonden zich nu temidden der woeste rotsen, die hen aan alle kanten omringden.

Een zeer smal pad voerde naar omhoog.

Raffles volgde dit pad enige tijd, tot dat hij bleef staan voor een smalle spleet in de rotswand aan zijn rechterhand.

Deze spleet was ternauwernood breed genoeg, om een flink gebouwd man doorgang te verlenen.

Niemand zou dan ook van buitenaf gedacht hebben, dat deze nauwe gang, nadat men deze over een lengte van ongeveer vijf meter gevolgd was, zou uitlopen op een soort door de natuur gevormd plateau, dat aan alle kanten was ingesloten door een steil oprijzende rotsmuur, die schijnbaar nergens was onderbroken.

Brand keek vol verbazing om zich heen.

— Je hebt deze ingang zeker bij toeval ontdekt? vroeg hij.

— Louter door toeval, antwoordde Raffles. Een eidergans, die ik had aangeschoten, vluchtte deze gang in en toen ik het dier volgde, bereikte ik deze plek. Maar hiermede zijn de wonderen van deze rots nog niet uitgeput, want op enige afstand hier vandaan bevindt zich nog juist een dergelijke holle vlakte, die evenwel nog veel groter is. Ga maar mee.

De beide mannen vervolgden hun tocht.

En nu bleek het dat de muur geen aaneengesloten vlak vormde, maar hier en daar tamelijk brede spleten vertoonde.

In een daarvan drongen de beide mannen door.

De weg liep hier langzaam naar beneden.

Na deze nauwe gang omstreeks tien minuten lang te hebben gevolgd, bereikte

ten de beide vrienden inderdaad een plateau dat in vorm niet veel verschilde van het eerste, daar het eveneens bijna zuiver rond was, alleen was het veel groter en de omringende rotswand bereikte ook een veel grotere hoogte.

Aanstands werden de blikken van Brand getrokken door een kleine deur, juist tegenover de uitgang van de tweede rotsspleet.

— Dat is zeker de ingang van je schatkamer? riep de jonge man uit.

— Ja, zo komen wij aan de plek, waar ik mijn bezittingen heb bijeen gebracht.

— Die deur zal natuurlijk wel goed gesloten zijn.

— Inderdaad. Maar ik durf toch niet zeggen dat zij voor een bekwaam inbreker onmogelijk te forceren is. Ik zou het echter niemand aanraden met een vinger aan die deur te raken als ik van te voren gewaarschuwd ben.

— Waarom?

— Omdat ik slechts een kleine hefboom behoef over te halen, waardoor deze koperen deur aanstands electrisch geladen wordt. En ik verzeker je dat een stroom van vijftienhonderd volt in de meeste gevallen ruimschoots voldoende is om iemand te doden.

— En waar bevindt zich die hefboom?

— Dicht bij de uitgang van de laatste gang, die wij zoëven zijn uitgekomen. Je zult wel, even voor wij dit plateau bereikten, een kleine zijgang hebben gezien. Welnu, die leidt naar een rotshol, hetwelk ik met behulp van een paar dynamietpatronen vergroot heb, en van waar door een klein kijkgat dit gehele plateau kan overzien

en meer speciaal de koperen deur. In dat hol bevindt zich ook de hefboom.

— En als men die deur gepasseerd is, waar komt men dan?

— Dat zul je aanstands zien.

Raffles haalde een zonderling gevormde sleutel uit zijn zak, en stak deze in het slot.

De deur draaide op zijn hengsels, en de twee mannen stonden voor een donkere ruimte.

Raffles maakte aanstands licht door een schakelaar om te draaien.

Voor de verbaasde blikken van Brand strekte zich een brede, lange gang uit.

— Heb je deze gang ook aangelegd? vroeg hij.

— Neen, deze gang is door de natuur gevormd, antwoordde Raffles. Ik behoefde niets anders te doen dan het gewelf hier en daar wat hoger te maken.

— Hoe lang is deze gang wel?

— Bijna vijf honderd meter.

— Kolossaal, riep Brand uit. Hoe zou die ontstaan zijn?

— Dat is, geloof ik, niet moeilijk te raden. Vergeet niet dat dit eiland door een vulkanische uitbarsting als het ware met geweld uit de golven is verreezen. In vroeger eeuwen zal waarschijnlijk de zee deze gang door erosie midden in de rots hebben uitgehold.

— Ik zie dat hij enigzins helt, merkte Brand op.

— Ja, en die helling bedraagt ongeveer vijf ten honderd. Ik heb van die omstandigheid gebruik gemaakt om een aardige constructie te bedenken, die ik je dadelijk zal laten zien.

HOOFDSTUK V

DE SCHATKAMER

De beide vrienden gingen de gang verder in.

Brand merkte op, dat de wanden wonderlijk glad waren, hetgeen pleitte voor de aanwezigheid van Raffles, dat zij

misschien vele duizenden jaren achtereen waren uitgehold en glad geslepen door de golven van de Atlantische Oceaan.

De twee vrienden gingen dadelijk. Kleine

glimlampjes, die op geregelde afstanden aan de wand waren bevestigd, verspreidden voldoende licht om er bij te kunnen zien.

De gang was bijna drie meter hoog en niet veel minder dan vier meter breed, en had een ovale doorsnede, die hier en daar in een cirkelvorm overging.

De beide vrienden liepen ongeveer vijf minuten met flinke stap voort, terwijl hun schreden hol in de gang weerklonken.

Eindelijk bleef Raffles staan.

De beide vrienden hadden trouwens geen stap verder kunnen doen, want zij stonden nu tegenover een rotswand, in het midden van een kleine elkenhouten deur voorzien.

— Is die wand hier altijd geweest, Edward? vroeg Brand verwonderd.

— Neen, oorspronkelijk liep deze gang direct door tot aan de rotswand, die steil in zee afdaalt. Wanneer men met de ogen dicht deze gang teneinde zou lopen, dan zou men tenslotte van een hoogte van bijna tachtig meter in zee storten.

— Ik meen zelfs dat ik het geruis van de golven hoor, riep Brand uit. Hoe is dat mogelijk door deze stenen wand?

— Dat komt, omdat wij op nauwelijks vijf meter afstand van het einde van de gang zijn. Het is trouwens geen natuursteen wat je hier ziet, maar beton. Henderson en ik hebben deze muur binnen een paar dagen zonder enige moeite opgetrokken en er in het midden deze deur tegen bevestigd.

Onder het spreken had Raffles een tweede sleutel uit zijn zak gehaald, waarmee hij de tweede deur opende, zodat de beide mannen binnen konden gaan.

Brand uitte een kreet van bewondering en verbazing.

Zij bevonden zich in een fraai gemeubeld vertrek, van ongeveer drie meter in het vierkant en drie meter hoog.

Hier en daar stonden met koper beslagen Teakhouten kisten, en aan de wanden hing en enige prachtige schilderijen van oude meesters.

In een hoek op een ebbenhouten tafel was een groot aantal vierkante gouden staven opgestapeld.

Elders stonden kleine zakken, die volgens Raffles met diamanten en andere edelstenen gevuld moesten zijn.

Een kleine vitrine, die aan de wand was opgehangen, bevatte een aantal prachtige gouden kunstvoorwerpen, oorhangers, colliers, ringen en andere sieraden.

Tenslotte bemerkte Brand aan een der wanden nog een fraai bewerkte mahoniehouten kast op.

Raffles trad er op toe en opende de deur.

Zij bevatte een onnoemlijk aantal goudstukken, keurig naast elkaar opgestapeld.

Er was daar zeker voor een half miljoen pond sterling aan goudstukken.

Raffles sloot de kast en genoot even van de verbazing van zijn jonge metgezel.

— Hoe vindt je het? vroeg hij.

— Verwonderlijk. Ongelooflijk. Het lijkt mij of alle schatten van Aladin hier bijeen gebracht zijn.

— Nu, daaraan ontbreekt nog wel het een en ander, hernam Raffles glimlachend. Topazen zo groot als duivenieren, zul je hier, geloof ik, niet vinden. Maar ik heb hier toch wel voor drie miljoen pond sterling aan diamanten en andere edelstenen.

Brand liet zich met een uitroep van verbazing op een kleine armstoel neervallen en staarde Raffles met open mond aan.

— Maar weet je wat ik daar bedenkt, zei hij eindelijk.

— Welnu?

— Ik begrijp niet goed, dat je deze schatkamer juist aan het einde van deze gang hebt ingericht. Mij dunkt dat men je op die manier gemakkelijk kan insluiten.

Om de dunne lippen van Raffles vertoonde zich een eigenaardig glimlachje.

— Dat zou toch misschien niet zo gemakkelijk gaan als je denkt, zei hij. Deze kamer is namelijk verplaatsbaar.

— Wat bedoel je daarmee?

— Daar bedoel ik mee, dat zij zich

van haar plaats kan bewegen, en het laatste einde van deze gang kan afleggen.

— Maar dan valt de hele kamer in zee, Edward, riep Brand uit.

— Juist.

— Wat zeg je daar? Dat meen je toch niet? Dan ben je toch voor altijd je kostbaarheden kwijt?

— Neen, dat verbeeld je je maar, amice, luister, dan zal ik het je uitleggen. Dit vertrek vormt het middelpunt van een grote metalen bal, waarin het zich gemakkelijk in alle richtingen kan bewegen. Maar toch zo, dat de vloer steeds een horizontale richting blijft behouden, daar hij met lood bezwaard is. Natuurlijk kun je die hier niet zien, maar aan de hoeken van deze zuiver vierkante kamer bevinden zich kogelgewrichten, die tegen de binnenwand van de metalen bal aandrukken. Welnu, deze bal rust op een stel rails, en wordt tegengehouden door een paar sterke metalen klampen, die ik wel op drie plaatsen op dit eiland, namelijk in de houten hut, in het dal, aan het begin van de eerste rotsspleet, en in het midden van de hellende gang, die wij zoëven verlaten hebben, langs electriche weg kan doen omvallen. De bal, niet langer tegengehouden, glijdt dan over de enigszins hellende rails omlaag en ploft in zee met alles wat hij bevat.

Brand had al veel aanschouwd van de vindingrijkheid van zijn vriend, maar deze constructie deed hem letterlijk verstomd staan.

Het duurde enige tijd, voor hij kon stamelen:

— Maar Edward, dat moet een werk van jaren zijn geweest.

— Daarin vergis je je toch, hernam Raffles bedaard. Ik heb, zodra ik dit eiland en deze gang ontdekt had, eerst nauwkeurig opmetingen gedaan en toen de metalen bal laten vervaardigen door een staalgietery in Bergen op de Noorse kust.

— Maar hoe is dat reusachtige ding hier gebracht, en hoe heb je het in elkaar gekregen?

— Dat ging zeer eenvoudig in zijn werk. Ik had de bal namelijk in vier

delen laten vervaardigen, die er juist uitzagen als de schillen van vier sinaasappelpartten. Met onze duikboot hebben Henderson en ik dat hele vrachtje in een enkele tocht hierheen gebracht. Het in elkaar zetten heeft ons echter een volle maand werk gekost.

— Het is ongelooflijk, zei Brand.

Maar plotseling riep hij uit:

— Maar als die bal van zo'n hoogte in zee ploft, ben je natuurlijk je kostbaarheden voor altijd kwijt?

— Wel neen. Vergeet je dan dat de bal hol is? Hij heeft minder soortelijk gewicht dan water en komt dus, hoe diep hij ook valt, vroeg of laat weer boven.

— Maar dan drijft hij weg door de golfslag, voor dat je er bij kunt zijn.

— Ook dat is onmogelijk. Als wij nu naar beneden konden kijken, dan zou je zien, dat zich juist onder de uitgang van deze tunnel een soort kreek bevindt, die aan alle kanten is afgesloten door klippen, die zelfs bij de hoogste vloed boven water blijven uitsteken.

— Maar je zult die bal nooit meer op zijn plaats kunnen krijgen, riep Brand uit, die eindelijk meende zijn vriend vastgepraat te hebben.

— Meen je? Ook daarin vergis je je. De bal met de kamer en alles wat deze bevat, weegt ongeveer tweehonderd ton. Welnu, boven deze rots bevindt zich, zeer goed verborgen en onvindbaar voor hem, die de plek niet kent een electriche kraan met een hefvermogen van duizend ton. Aan de bal is een sterk oog bevestigd, en ik heb niets anders te doen dan daarin de haak van een sterke kabel te slaan; het overige doet de kraan wel.

— Merkwaardig, mompelde Brand. Maar nu moet je mij nog een ding vertellen.

— Vraag maar op.

— Wat is eigenlijk het doel van deze gehele inrichting?

— Het doel is tweeledig, amice. Er kunnen hier mensen in deze kamer zijn binnengedrongen, voordat ik gelegenheid had gehad mijn maatregelen te nemen. Zodra zij echter een voet op de vloer hebben gezet, gaat er in de bun-

galow een alarmschel over. Het zou natuurlijk zeer gevaarlijk zijn door de lijnrechte gang de indringers te overvallen. Wij zouden al spoedig neergeschoten zijn. Welnu, ik heb niets anders te doen, dan een der drie hefbomen over te halen, de wiggen vallen weg, tegelijk klapt de elkenhouten deur toe en de bal ploft in zee en al rolt hij ook, de vloer van de schatkamer blijft steeds horizontaal, en het vertrek altijd in zijn zelfde toestand. Juist tegenover de eikenhouten deur die hermetisch gesloten kan worden, is de bal met lood enigszins verzwaard. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat de deur steeds boven aan moet komen als de koperen bal weer naar de oppervlakte van de zee rijst. Maar als ik overweldigd wordt, als ik zou zien, dat alle tegenstand voor mij nutteloos zou zijn, dan kan ik beletten dat de bal weer bovenkomt. Neen, ik geloof niet dat mijn uitvinding zo slecht is. Maar kom, ik zal je aanstonds overtuigen van de werking der constructie.

— Ik ben er zeer nieuwsgierig naar, zei Brand.

De beide vrienden verlieten de geheime schatkamer, terwijl zij de deur open lieten.

Nu hij duidelijker toekeek, zag Brand dat deze deur flauw gewelfd was.

Van de koperen bal zelf was echter niets te zien, daar deze geheel verborgen was achter de betonnen muur.

Gedurende een paar minuten liepen de vrienden voort, terwijl Raffles nauwkeurig de gloeilampjes telde.

Hij stak nu zijn hand in een kleine opening ter zijde van de muur, die onzichtbaar was voor iedereen die het bestaan daarvan niet kende en haalde een kleine hefboom over.

Aanstonds deed zich een zacht gegons horen als van een verre, voortsnellende spoorwag.

Tegelijkertijd hoorde Brand het dichtvallen van de elkenhouten deur.

— Kom nu gauw mee, dan kunnen wij de bal nog zien vallen, zei Raffles. Snel liep het tweetal weer terug.

Van de eikenhouten deur was nu niets meer te bespeuren, daar deze deed uit-

maakte van de koperen bal.

Zij konden ongehinderd door de beide betonnen muren heengaan en zagen juist, hoe het daglicht aan vier zijden voorbij de metalen bal naar binnen drong.

De helling was zo flauw, dat de bal bijna een halve minuut nodig had om het einde van de gang te bereiken.

— Voorzichtig, Charles, riep Raffles uit. Bedenk dat je aan de rand van een afgrond staat. Pas op daar komt hij.

Inderdaad, de wonderlijke metalen bal, ongeveer vijf meter in doorsnede, had het einde van de tunnel bereikt, en het volgende ogenblik verdween hij over de rand.

Brand en Raffles wierpen zich aanstonds plat voorover en keken over de rand van de tunnel naar beneden.

Met een ontzettende plons verdween de bal onder de oppervlakte van de golven, een monsterachtige vloedgolf overstromde de omringende klippen en het water spoot wel veertig meter omhoog.

Langzaam kwam de zee binnen de kranen van rotsen weer tot rust.

Slechts enkele seconden verstreken en toen zagen de beide mannen een bruin voorwerp aan de oppervlakte komen; het was de elkenhouten deur.

Daarop werd ook een gedeelte van het glanzende oppervlak van de bal zichtbaar.

Raffles stond op.

— Let nu eens goed op, zei hij.

Hij drukte op een kleine knop, die dezelfde kleur had als de omringende rotsen en nu werd er boven hun hoofd een zacht geschuivel vernomen.

Voor hun ogen daalde een sterke stalen kabel omlaag, aan het eind voorzien van een loden bal, waaronder een stalen haak hing.

Tot zijn grote verbazing zag Brand, dat de kabel, naarmate hij daalde, een schuine stand aannam en de stalen haak als het ware door tovermacht naar het oog boven de koperen bal werd getrokken.

— Hoe is dat mogelijk? riep hij uit.

— Heel eenvoudig, het oog is zeer sterk *electrisch polair*.

— Maar als het oog electrisch is, is de gehele bal het immers? riep Brand uit.

— Neen, want het is door een dikke laag rubber geïsoleerd.

Juist op dat ogenblik greep de haak als door een onzichtbare macht bestuurd, in het oog.

Raffles drukte op een tweede knop en aanstonds rees de geweldige koperen bal langzaam uit het water.

Binnen tien minuten hing hij, druiwend en glinsterend, weer voor de ingang van de tunnel.

Het viel de beide mannen niet moeilijk het gevaarte zo te draaien, dat de deur weer aan de voorzijde kwam.

Een machtig stelsel van hefbomen drukte de rails aan hun uiteinde een weinig naar boven, en de bal gleed als een reusachtige knikker geruisloos naar zijn oude plaats.

Brand was van dit alles zo verstomd, dat hij geruime tijd het stilzwijgen bewaarde.

Raffles sloot de deur, bracht alles weer in orde en verliet met Brand de gang.

Hij draaide het licht uit, sloot de koperen deur, stak het eerste en vervolgens het tweede plateau over en bevond zich toen weer op het smalle rotspad, zonder dat Brand nog een woord gesproken had.

Het was de jongeman alsof hij droomde.

Zij waren het pad nauwelijks ten einde gelopen, of zij zagen, dat Henderson haastig naar hen toe kwam.

— Wat is er, James? riep Raffles hem reeds uit de verte toe.

— Er gebeurt iets op zee, mylord, waarvan ik geen hoogte kan krijgen, riep Henderson.

Brand en Raffles snelden het rotspad verder af, tot zij de plek bereikt hadden, vanwaar zij een uur geleden de horizon hadden afgezocht.

Dadelijk namen Raffles en Brand hun kijker weer ter hand.

Henderson wees hun naar een punt aan de horizon, waar zelfs met het blote oog duidelijk twee schepen zichtbaar waren.

HOOEDSTUK VI

EEN DRAMA OP ZEE

Gedurende enkele minuten bleven Raffles en Brand zwijgend door hun kijkers naar de beide schepen turen, lieten tegelijkertijd het instrument zakken en keken elkaar met een verwonderde blik aan.

— Wat heeft dat in 's hemelsnaam te betekenen, mompelde Raffles.

— Dat vraag ik mij ook af, zei Brand. Wat kunnen die twee schepen hier te maken hebben.

— Als het er een was, kon ik het mij nog begrijpen, zei Raffles, want er wordt van Denemarken een geregelde dienst onderhouden op IJsland, al is het ook maar tweemaal in de maand. Maar de aanwezigheid van dat tweede schip is mij een raadsel.

— Het klinkt misschien dwaas, Edward, maar weet je welke indruk ik krijg? Het is als of het ene schip voor het andere vlucht.

— Dat is mijn indruk ook, riep Raffles opgewonden uit. En toch, dat is toch bijna onmogelijk. Wij leven toch niet meer in de tijd der piraten.

En nu werd het ook hoe langer hoe duidelijker, dat het eerste schip voor het tweede vluchtte.

Het eerste was blijkbaar zwaar geladen, waardoor zijn vaart aanmerkelijk vertraagd werd.

Het tweede schip zag er uiterlijk als een gewoon vrachtschip uit, maar het zou al dra blijken, dat de schijn hier bedrog.

Want eensklaps klapte een deel der verschansing van het kaperschip om, en nu werden twee snelvuurkanonnen zichtbaar, waarvan de monden dreigend over de loze verschansing staken.

De drie mannen hadden zich plat op de buik geworpen en staarden nu, onmachtig om hulp te bieden, naar het schouwspel, het drama, dat zich voor hun ogen ging afspelen.

Een kanonschot dreunde over de openvlakte der golven.

Dadelijk draaide het achtervolgde schip bij; het begreep blijkbaar, dat alle tegenstand nutteloos zou zijn.

Nu werd aan boord van het kaperschip een boot uitgezet, die met een tiental koppen bemand werd, en snel naar het achtervolgde schip werd gezonden.

Nog vier andere boten volgden.

Op het dek van het schip werd nu een druk heen en weer geloop zichtbaar. Van tijd tot tijd klonk de zwakke knal van een revolverschot tot de drie mannen boven op de rots door.

Raffles balde de vuisten en knarsetandde van woede.

— O, dat wij nu onze duikboot niet hier hebben, siste hij tussen de tanden. Ik zou die schurken leren.

— Maar kunnen wij met de «Typhoon II»... begon Brand op schuchter toon.

— Wat kunnen wij daarmee uitrusten? vroeg Raffles op grimmige toon. Neen, ik heb slechts één middel, maar dat kan ik niet gebruiken dan in het uiterste geval, daar de uitwerking vreselijk is, en daarenboven reeds veertig handieten aan boord van het achtervolgde schip zijn, die zich misschien op afschuwelijke wijze zouden wreken.

— En welk is dat middel? vroeg Brand ademloos.

— Mijn electrisch kanon.

— Heb je er hier een? riep Brand uit.

— Ja, het staat ginds verdekt opgesteld achter die bergtop. Ik zal je het tonen, zodra wij weten, hoe dit drama afloopt. Stil, ik geloof, dat de plundering is afgelopen; door de kijker kun je een aantal handieten met zakken op

de schouder over het dek zien lopen; nu schepen zij zich weer in, de buit wordt overgebracht.

Raffles sprong op.

Zijn gelaat was door woede vertrokken.

— Volg mij, riep hij.

Henderson en Brand sprongen op hun beurt op, en volgden Raffles, die vlug als een gems over de rots snelde, tot hij een hol bereikt had, dat door struikgewas aan het oog was onttrokken.

Het hol bood gemakkelijk plaats voor een tiental mannen.

Een lage, eikenhouten deur sloot de bewaarplaats der granaten af.

Raffles opende deze deur en nam een granaat van de stapel.

— Mijn vinding, zei hij niet zonder trots, terwijl hij Brand het projectiel toonde, dat uiterlijk slechts weinig afweek van de gewone legergranaten van het Engelse leger.

— Wat is er voor bijzonders aan? vroeg Brand.

— Het bijzondere is, dat zich in deze granaat een sterke electromagneet bevindt, die dadelijk nadat het projectiel de loop van het kanon verlaten heeft, in werking treedt. De granaat wordt binnen enkele seconden zo sterk magnetisch, dat ik zelfs dat schip zou raken, al mikte ik op een voorwerp, dat zich op twintig, dertig meter voor of achter het vaartuig zou bevinden. Ieder stalen schip trekt deze granaten aan als een magneet een naald.

— En wil je die dingen gebruiken? vroeg Brand zacht.

— Alleen als het nodig mocht zijn. Wij zullen nog even afwachten, wat de rovers van plan zijn.

Henderson laadde het kanon en richtte het.

Door het schietgat staarden zij naar de beide schepen, die zich nu nauwelijks twee mijlen uit de rotsachtige kust bevonden.

De zeeschuimers schenen eindelijk met hun strooptocht aan boord van het passagierschip klaar te zijn, want alle boten roeiden naar het kaperschip terug.

De boten werden aan boord gehesen,

en de zwarte vlag daalde langs de mast omlaag.

De loze verschansing klapte op.

De stoomfluit gilde en de kaper voer weg, terwijl het achtervolgde schip zich zo snel mogelijk verwijderde.

Na een uur was er van het geplunderde schip niets meer te zien.

— Maar de bandieten houden recht op het eiland aan, riep Brand uit.

— Je hebt gelijk, zei Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich dreigend samentrokken. Nu, daar konden zij al eens spijt van hebben.

— Ik geloof, dat zij voor anker gaan, merkte Brand op.

— Inderdaad, je hebt gelijk.

De kaper matigde zijn vaart, en bevond zich nu op een halve mijl uit de kust.

Knarsend liep de ankerketting over het gangspil.

Even daarna lag het schip onbeweeg-

lijk stil.

— Kom, mannen, zei Raffles, 't wordt tijd om de vrouwen in veiligheid te gaan brengen. Blijf dicht bij mij en houdt de wapens gereed. Hier zijn geweren.

Raffles overhandigde aan Brand en Henderson ieder een geweer, nam er zelf een, waarna de mannen snel het rotspad af daalden, zich zoveel mogelijk gedekt houdend.

Sonja kwam hen reeds tegemoet.

Blijksbaar hadden ook zij en haar vrouwen het schieten op zee gehoord.

Het gelaat van de jonge Armeense was bleek en haar hand beefde, welke zij op Raffles' arm legde.

— Wat gebeurt er toch hier? vroeg zij.

— Het heeft niets te betekenen, Sonja, antwoordde Raffles geruststellend.

Gedraag u slechts strikt naar mijn aanwijzingen en deel die ook aan uw beide dienstmaagden mee.

HOOFDSTUK VII

TOEBEREIDSELEN VOOR DE VERDEDIGING

Sonja wenkte haar dienstmaagden, die spoedig op de hoogte werden gebracht.

Brand zag, hoe Sonja een harer iets toefluisterde, die spoedig weer naar de hut liep en terugkeerde met een voorwerp, hetwelk zij haar meesteres overhandigde.

Het was een kleine, fraai bewerkte Circassische dolk, die de jonge Armeense in haar gordel stak.

De kleine groep besteeg nu weer de rots.

Daar bevond zich een door struikgewas verborgen hol, vanwaar men een uitzicht had over de vlakke waarop Raffles en Brand met de « Typhoon II » waren neergestreken.

De vliegmaschine stond nog steeds op dezelfde plaats en was duidelijk zichtbaar.

Henderson zette de kist met patronen, welke hij had meegenomen, bij de ingang van het hol neer.

— Het is een geluk, dat deze berg als het ware een reusachtige bijenkorf vormt, en talloze gangen heeft, waardoor ik ongemerkt van de ene plek naar de andere kan komen. Je moet weten, Charles, dat wij ons hier op nauwelijks twintig pas afstand bevinden van de tweede tunnel, die naar mijn schatkamer voert.

— Er is dus een zijgang? vroeg Brand verbaasd.

— Er waren er zelfs verscheidene. Ik heb ze echter alle afgesloten, behalve een, die voorzien is van een deur, grijs geschilderd en niet te onderscheiden van de omringende rotswand.

— Heeft dit hol nog meer uitgangen?

— Wel drie. Maar je moogt je er

volstrekt niet in begeven, zonder dat ik je vergezel, want je zoudt kunnen verdwalen.

— Kunnen wij van hier de ankerplaat van het roverschip zien?

— Ja zeker. Ga maar mee.

Raffles zette zijn geweer tegen de wand, nam Brand onder de arm en ging het hol verder in.

Het werd spoedig zo donker, dat zij hun electriche zaklantaarns moesten ontsteken.

Na bijna honderd passen te zijn voortgegaan werden de vrienden gestuit door een rotswand, die het hol aan de achterzijde afsloot.

Raffles richtte het licht van zijn lantaarn naar een zeker punt en had nu gauw een smal luik van een handbreedte gevonden, dat hij aan een ring naar zich toe trok.

Dadelijk stroomde het daglicht ook aan deze zijde het hol binnen door een spleet van bijna een decimeter breed en ruim een meter hoog.

Brand slaakte een kreet, want recht voor hem, op ongeveer een halve mijl afstand lag het kaperschip.

Plotseling riep de jongeman uit:

— Zij zetten een boot uit, Edward. Waarom heb je toch het kanon niet gebruikt?

— Omdat ik dat niet wilde doen voor ik volkomen zekerheid had en omdat de zee op de plek, waar de piraten voor anker zijn gegaan, zo ondiep is, dat de meeste bandieten zich zouden kunnen redden en ons op het lijf vallen.

Intussen was de sloep van het schip afgestoken.

— Binnen een kwartier kunnen zij hier zijn, zei Raffles. Wacht een ogenblik; ik ben dadelijk terug.

De drie mannen keerden op hun schreden terug.

Raffles duwde de struiken aan de ingang van het hol terzijde en Charles zag hoe hij de rots verder beklom en toen de hoogvlakte opsnelde, in het midden waarvan zich de vliegmaschine bevond.

Daar verrichtte Raffles blijkbaar iets aan het toestel, maar Brand kon op die afstand niet zien wat hij deed.

Tien minuten later was Raffles weer terug.

— Zo, zei hij, terwijl er een grimmig lachje om zijn lippen speelde, dat is voor elkaar. Wie de machine aanraakt, zal nooit meer in staat zijn iets anders aan te raken.

— Wat heb je dan gedaan? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Ik heb het toestel eenvoudig, door een kleine handel te verzetten, sterk met electriciteit geladen. Wie aan een der metalen delen komt, is er geweest.

— Er is een ding wat ik mij niet kan begrijpen, zei Brand. Hoe is het mogelijk dat in deze tijden een aantal mannen zich verenigen kunnen om het zeeschuimersbedrijf te gaan uitoefenen? Hoe kwamen ze aan het schip? Hoe kwamen ze aan de kanonnen?

— Dat alles is volstrekt niet zo verwonderlijk, amice, antwoordde Raffles kalm. Wij hebben hier blijkbaar te doen met een uitgezochte troep schurken, tot verschillende landen behorende, en die even stoutmoedig als schrandere zijn. Het kan best zijn, dat dit schip een of andere bewapende kleine kruiser van de havenpolitie is, die op smokkelaars moet loeren. De bemanning zal tot munterij zijn overgeslagen, zich van het schip hebben meester gemaakt, en nog een aantal andere bandieten van het zelfde allooi aan boord hebben genomen.

Onder het spreken hadden de mannen zich weer naar de smalle spleet achter in het hol begeven, terwijl Henderson de wacht hield bij de ingang.

De sloep legde juist aan in een kleine kreek en de opvarenden gingen allen aan wal op één na, die bij de sloep de wacht scheen te moeten houden.

De aanvoerder van de kleine troep, die uit negen man bestond, keek even besluiteloos om zich heen en was toen in de richting van de rots.

Blijkbaar verwachtte hij op de hoogvlakte het gehele eiland te kunnen overzien, niet wetende dat deze aan de zijde van het dal door hoge en onbeklimbare rotsen was omgeven.

Langzaam keerden Raffles en Brand op hun schreden terug.

Dicht bij de ingang van het hol zaten de drie Armeense vrouwen onbeweeglijk neergehurkt.

Zwijgend begaven zij zich naar de ingang van het hol.

Henderson zou bij de spleet in dit onderaardse vertrek op de uitkijk blijven staan.

Er verliep ongeveer een half uur, zonder dat er zich iets bijzonders voerdeed.

Sonja hield de blik harer ogen bijna onafgewend op het gelaat van Raffles gevestigd.

Deze stond onbeweeglijk als een standbeeld en tuurde door de takken van de struiken naar de « Thyphoon II » die op bijna vijf honderd meter afstand zichtbaar was.

— Kan men ons hier niet overvallen, Edward? vroeg Brand.

— Dat is onmogelijk. Links en rechts, zowel als voor ons hebben wij honderden meters ver een vrij uitzicht en boven de ingang van dit hol rijst de rots steil omhoog.

Plotseling slaakte de jonge Armeen-

se een zachte kreet.

Zij wees met haar vinger naar een punt in de verte.

— Daar, riep zij uit.

Op de vlakte waren nu een aantal kleine figuurtjes zichtbaar, die zich in de richting van de vliegmaschine begaven.

Vol spanning wachtten de zes mensen in het rotshol af, wat er verder zou gebeuren.

Twee van de bandieten liepen regelrecht op het toestel toe.

Raffles haalde zijn kijker uit zijn zak en bracht hem voor het oog.

— Nu zijn zij er vlak bij, nu treedt een hunner op de motor toe. En nu stort hij ruggelings achterover. Kijk, daar nadert een tweede. Hij raakt de machine aan, hij valt als door de bliksem getroffen ter aarde.

— En de anderen? Wat doen de anderen? vroeg Brand, die zijn kijker niet had medegenomen.

— Zij trekken zich terug en schijnen krijgsraad te houden.

HOOFDSTUK VIII

DE STRIJD TEGEN DE ZEESCHUIMERS

Raffles bleef nog enige ogenblikken zwijgend door zijn kijker turen.

Toen greep hij plotseling zijn geweer.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt.

— Wat er is? De ellendelingen zijn zeker van plan de machine te vernielen. Twee hunner zijn naar het schijnt van bommen voorzien en maken zich gereed om daarmee de « Typhoon II » te vernielen. Maar wacht eens; daar zullen wij een stokje voor steken.

Raffles stak de loop van zijn geweer uit het struikgewas en mikte zeer zorgvuldig.

Brand had nu de kijker ter hand genomen.

Hij zag hoe een der bandieten de hand

ophief, die een groot rond voorwerp omklemd hield.

Toen knalde het schot... de man met de granaat viel met het gelaat in het gras voorover.

Met luid getier stoven de overige bandieten uiteen.

— Zouden zij het schieten op het schip gehoord hebben? vroeg Brand.

— Dat is, dunkt mij onmogelijk, zei Raffles. Wij zijn nu aan de andere kant van de rots, vergeet dat niet.

— Maar die bandieten daar op de hoogvlakte weten nu dat het eiland bewoond is.

— Daar was niets aan te doen, zei Raffles schouderophalend. Je denkt toch

zeker niet dat ik koelbloedig zou toezien, hoe het enige toestel vernield wordt, waarmee wij dit eiland kunnen verlaten? Wat doen de heren bandieten daarboven nu?

— Zij houden, geloof ik, opnieuw krijgsraad, zei Brand die de kijker voor zijn oog hield. Blijkbaar begripen zij niet van welke kant het schot is gelost.

— Misschien gaan zij weer aan boord, mijnheer Brand, merkte nu Henderson op.

— Dat geloof ik niet, hernam Brand. Zij zullen wel eerst eens gaan onderzoeken, vanwaar het schot is gelost dat een hunner kameraden heeft gedood.

Brand bleek goed te hebben gezien. Na een paar minuten met elkander te hebben beraadslaagd, daalden de bandieten de hoogvlakte af in de richting van de schatkamer.

Blijkbaar waren er mannen bij de troep, die de koperen deur hadden ontdekt.

De zeeschuimers waren allen met revolvers gewapend, terwijl sommigen bovendien een breed mes in een lederen schede aan de gordel hadden hangen.

Een tijd lang konden de drie mannen hen volgen, maar eindelijk werden zij door de rotsen aan hun oog onttrokken.

— Kom mee, zei Raffles, wij moeten zien wat zij doen.

— Gij verlaat mij, heer? riep Sonja uit, terwijl zij smekend de handen naar Raffles ophief.

— Je hebt niets te vrezen, Sonja, antwoordde deze met een geruststellend gebaar. De schurken zijn langs het rotspad afgedaald en als zij hierheen kwamen, zouden wij hen dadelijk zien. Overigens, je weet immers, dat je mij kunt telefoneren?

— Telefoneren? riep Brand verwonderd uit.

— Ja zeker, antwoorde. Ik heb van deze nuttige uitvinding gebruik gemaakt en de meeste der onderaardse vertrekken, die ik ontdekt heb, telefonisch met elkander in verbinding gesteld. Maar kom nu mee; het is tijd.

Zij volgden nu de rechter zijwand tot zij een dwarsgang bereikten, welke

Raffles insloeg na zijn elektrische lantaarn te hebben ontstoken.

Hij draaide zich nog even om en zei:

— Loop en spreek niet te luid, want deze rotsen zijn zeer verraderlijk. De echo zou ons wel eens parten kunnen spelen. Dit gesteente schijnt het geluid met bijzondere kracht voort te planten.

Raffles ging de beide mannen voor.

Zij liepen bijna een kwartier tamelijk langzaam en zoveel mogelijk het geluid van hun schreden dempend voort.

Toen bleef Raffles staan en hield de beide anderen met een gebaar tegen.

Zij bevonden zich voor een lage deur, met ijzeren bouten beslagen.

Raffles schoof de zware grendels terug, luisterde nog even aandachtig en trok toen de deur open.

— Waar zijn wij hier? vroeg Brand bijna onhoorbaar.

— In de tunnel. Het is hier nu echter pikdonker, want naar het schijnt hebben de schurken de schakelaar niet gevonden en ook de gloeilampjes niet ontdekt.

Raffles trok de deur dicht en de tocht werd voortgezet.

Het geluid van de voetstappen voor hen uit werd nu hoe langer hoe duidelijker.

Eindelijk bereikten zij het rotspateau.

Juist tegenover de uitgang van de tunnel zagen zij de koperen deur, en vlak daarvoor de zes bandieten, blijkbaar in beraad wat zij zouden doen.

Zacht haalde Raffles een kleine hefboom over, die in een spleet van de rots verborgen was.

— Wat doe je? vroeg Brand.

— Dat zul je aanstonds zien.

Twee van de bandieten traden op de koperen deur toe.

Een hunner strekte de hand naar de knop uit, die hij wilde omdraaien.

Maar nauwelijks had hij het metaal aangeraakt, of hij viel met een luide kreet languit achterover.

Een zijner makkers snelde op hem toe en boog zich over hem heen, teneinde hem op te tillen.

Maar hij had hem ternauwernood aan-

geraakt, of hij viel dwars over het lichaam van de gevallen heen.

Een kreet van woede weerklonk tussen de omringende rotsen.

Ook deze deur is elektrisch geladen, hoorde Brand een der piraten in het Spaans roepen. Voorzichtig, mannen, raakt ze niet aan, want het zou je dood zijn. Wacht, ik heb rubber handschoenen in mijn zak; wij moeten en zullen hierdoor.

Terwijl zijn hart van opwinding klopte, zag Brand hoe de zeeschuimer een paar gummihandschoenen uit zijn zak haalde en dadelijk aan het werk toog.

Hij trok eerst de beide lichamen ter zijde, die geheel zwart verkoold waren, haalde een koevoet uit een tas en stak deze tussen de voegen van de deur. Zo zwoegde hij een half uur, totdat eindelijk het slot krakend open sprong.

Met een juichkreet trok hij de deur open en de vier bandieten snelden naar binnen.

De drie mannen snelden nu op hun beurt het plateau over, nadat Raffles de hefboom weer in zijn vorige stand had teruggebracht en de koperen deur had ontladen.

De bandieten hadden blijkbaar de eikenhouten deur reeds gevonden en met een paar bijlslagen opengerammeld.

De drie vrienden hoorden hun opgewonden kreten; ogenschijnlijk hadden zij de schatten ontdekt, die in de kamer waren opeen gehoopt.

Eensklaps greep Raffles Brand bij de arm.

— Wat is er? vroeg deze verschrikt.

— Luister eens: dat geluid... er is iets met de metalen bal gebeurd.

Inderdaad, er liet zich een helder metalen geluid horen als van een spoorwagen die over een wissel rijdt.

De bal was van de rails gegleden, verdween uit het gezicht en plonsde van een hoogte van tachtig meter in zee.

— Kom direct mee, riep Raffles. Misschien zijn zij nog te redden.

— Dat zijn zij zeker, riep Brand. De bal moet immers uit zich zelf weer boven komen.

— Maar heb je dan niet gehoord, dat zij de houten deur met bijlslagen

vernield hebben? Het water zal naar binnen dringen en zij zullen als ratten verdrinken. Kom mee.

Raffles snelde door de opening tussen de beide betonmuren, drukte op de hefboom, die de elektrische kraan bediende en greep de loden bal, zodra deze langzaam voorbij de opening van de tunnel zakte.

Hij liet de kabel door zijn handen glijden tot deze geheel was afgelopen en gleed naar beneden, na Henderson en Brand te hebben toegeroepen:

— Volg mij.

Achtereenvolgens lieten de mannen zich langs de stalen kabel naar beneden glijden.

Zij bereikten de oppervlakte van het water, lieten zich in de golven glijden en zwommen naar de rand van de door de natuur gevormde kreek.

Zij hesen zich op het droge en wierpen een blik op de oppervlakte van de golven.

Maar niets was er te zien.

Er verstreken twee minuten, vier minuten, tien minuten, en nog altijd niets.

Nog enkele minuten bleven de drie mannen wachten, maar begrepen toen, dat alle hulp vergeefs zou zijn; de vier zeeschuimers waren jammerlijk omgekomen.

Zwijgend kropen zij over de klippen naar een smal pad, dat zij bestegen en zo opnieuw langs een omweg de tunnel bereikten.

Raffles opende de deur en binnen tien minuten hadden zij het rotsloch weer bereikt.

— Welnu heer, waar zijn de bandieten? vroeg Sonja met een angstige uitdrukking op het bleke gelaat.

— Zij hebben hun wandaden met de dood geboet, Sonja, antwoordde Raffles op ernstige toon.

Op dat ogenblik deed een luide losbarsting hen allen opschrikken.

— Wat is dat? riep Brand uit, terwijl hij zijn geweer greep.

— Het geluid komt van zee, riep Henderson.

De mannen snelden het hol door en wierpen een blik door de smalle spleet

Raffles die er het eerst was slaakte een luide kreet.

— De kaper heeft het anker gelicht en vaart weg, riep hij.

— Je hebt gelijk, maar waarom dat schot? riep Brand.

Raffles bracht zijn kijker voor het oog.

— Aan de gezichtseinder nadert een vrachtboot, riep hij uit.

— Kun je de vlag onderscheiden?

— Ja, het is de Engelse handelsvlag.

— Maar laten de kapers dan hun kameraden op het eiland in de steek? riep Henderson nu.

— Waarom niet? Zij weten niet wat hier is voorgevallen en zij kunnen geen tijd verliezen met op hun terugkeer te wachten, daar zij dan gevaar lopen, dat hun buit hun ontsnapt.

— Waar wil die Engelsman heen? vroeg Brand.

— Hij zet koers naar IJsland, maar de kapers willen hem blijkbaar de weg afsnijden.

Het kaperschip voer inderdaad in volle vaart weg, terwijl de beide schoorstenen een roetzwarte rookwolk uitbraakten.

Het schip was nog geen mijl ver of weer werd de vlag des doods in top gehesen.

Raffles balde de vuisten en slaakte een kreet van woede.

— Moeten wij dulden, mylord, dat onze landslieden misschien in koelen bloede worden afgemaakt, schreeuwde Henderson, wiens ogen uit het hoofd pulden.

— Nooit, James, riep Raffles. Kom mannen, naar het kanon.

Zo snel zij konden renden de mannen het hoi uit en beklommen het smalle pad, dat naar de top van de rots voerde.

Alsof hij zijn hele leven lang kanonnier was geweest, opende Henderson het stuurstuk van het kanon, bracht een der electriche granaten in de kamer van het stuk, sloot het sluitstuk weer en richtte het kanon.

Brand en Raffles hadden beiden hun kijker voor het oog gebracht.

Zij zagen, hoe de zeeschuimer de la-

ze verschaning weer deed neerklappen en hoe een der kanonnen op het Engelse stoomschip werd gericht.

Weer klonk een schot.

De granaat vloog over de voorsterven van de Engelsman en plofte vijf kilometer verder in zee.

Het opspatten van de golven was duidelijk waar te nemen.

— Dat was zeker een waarschuwingsein om bij te draaien, Brand.

Inderdaad, men kon duidelijk zien, dat de Engelsman stopte.

Het kaperschip kwam langzaam naderbij.

Weer werden er boten uitgezet, die snel naar het Engelse schip roedden.

Raffles' gelaat was zeer bleek en zijn ogen hadden een dreigende uitdrukking gekregen.

Het was op dit ogenblik zo windstil, dat men zelfs op grote afstand het plassen van de riemen in het water kon horen.

De zeeschuimers klauterden aan boord van de Engelsman en begonnen hun onderzoek.

Bijna drie kwartier verstreken.

Onbeweeglijk als een standbeeld stond Raffles naast het kanon, terwijl hij het koord in de rechter hand geklemd hield, dat het stuk zou doen afgaan.

Eindelijk roedden de sloepen weer naar de kaper terug.

Alle zeeschuimers waren, zoals bij de vorige gelegenheid, zwaar met zakken beladen.

Een paar minuten later waren de sloepen weer aan boord gehesen.

De Engelsman maakte weer stoom, en de kaper verwijderde zich langzaam.

Maar toen hij op ongeveer drie kilometer van de Engelsman verwijderd was, draaiden zijn beide kanonnen plotseling in de richting van het stoomschip.

Een daverende losbarsting werd gehoord.

Het doel van de zeeschuimers was duidelijk, zij wilden het Engelse stoomschip in de grond boren en zo alle sporen van hun misdaad uitwissen.

Een der granaten vloog door de schoorsteen van het Engelse schip en de

tweede verbrijzelde de laadmast.

Maar vóór de kanonnières van het kaperschip de stukken voor de tweede maal hadden kunnen laden, trok Raffles met een woeste ruk aan het koord.

Een daverende slag liet zich horen.

De elektrische granaat vloog gierend door de lucht... nog enkele seconden... en zij trof het kaperschip met onfeilbare zekerheid midscheeps, juist onder de waterlijn.

Een ontzettende ontploffing liet zich horen.

Dadelijk begon de kaper te zinken.

Het woedend gehuil en de noodkreeten van de opvarenden waren duidelijk hoorbaar.

Blijkbaar begreep men aan boord van het Engelse stoomschip niet, waaraan deze ramp te wijten was.

Een stuk of vijftig zeeschuimers dreef op de golven rond, maar dat aantal verminderde snel.

Telkens zonk een hunner in de diepte weg.

Raffles kon door zijn kijker zien, hoe ongeveer tien der bandieten door de Engelschen in de boten werden getrokken; de anderen hadden de dood in de golven gevonden.

De sloepen werden weer aan boord gehesen en een kwartier verstreek, zonder dat de Engelsman van zijn plaats ging.

Toen zag Raffles hoe er een klein rookwolkje uit de pijp opsteeg en hoe het schip langzaam om zijn spil begon te draaien.

Het volgend oogenblik zette het schip koers naar Diamant-Eiland.

HOOFDSTUK IX

DE OPOFFERING

Brand had de beweging van het schip nu ook gezien, en met enige schrik in zijn stem riep hij:

— Edward, zij komen hierheen.

Raffles knikte.

— Maar wat zullen wij doen, Edward? riep de jonge man.

— Wij zullen de beste partij kiezen. Charles en ons verschuilen. Er zijn gelukkig levensmiddelen in overvloed in het berghol en er zijn zijgangen, waarin wij, zonder dat het van buiten gemerkt wordt, onze maaltijden gereed kunnen maken. Wij kunnen er ook desnoods de nacht doorbrengen, want er zijn matrassen, kussens en dekens. Tenslotte bestaat er een smalle gang midden in de berg, die naar een punt voert, vanwaar men het gehele eiland gemakkelijk kan overzien zonder zelf gezien te worden.

De drie mannen verlieten nu hun standplaats, na de opening in de rots, waar het kanon was opgesteld, weer zorgvuldig met struikgewas te hebben verborgen.

De jonge Armeense wachtte Raffles reeds vol angst.

Haar bruine ogen glansden vochtig en haar hand beefde, die zij op zijn arm legde, toen zij hem vroeg:

— Wat is er toch gebeurd, heer? Ik hoorde een geweldige slag. Gij hebt toch niet in gevaar verkeerd?

— Stel je gerust, Sonja, geen moment, antwoordde Raffles. Het kaperschip is in de grond geboord, wij zullen niets meer van hen te vrezen hebben.

— Je vergeet iets, riep Brand plotseling, terwijl hij Raffles bij de arm greep.

— Wat dan? vroeg deze.

— De bewaker van de sloep. Ik heb hem nergens meer gezien. Hij is zeker naar het binnenste van het eiland gevlucht.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Het is waar; ik had hem vergeten. Die man zal ons wellicht nog veel onaangenaamheden kunnen bezorgen.

Dadelijk het ganken naar het

grote rotshol weer binnengegaan.

Zorgvuldig werd het struikgewas op zijn plaats gebracht, zodat er van de ingang niets te bespeuren viel.

— Luister eens, Sonja, begon Raffles, terwijl hij zich tot de Armeense wendde, wij zijn misschien genoodzaakt het overige van de dag en misschien wel de nacht, in dit hol door te brengen.

— Dreigt er gevaar heer?

— Gevaar niet direct. Maar ik wil tot het laatste oogenblik trachten te voorkomen, dat men ons ontdekt. De kapitein van het Engels schip zou natuurlijk vragen wat wij hier deden en hoe wij hier kwamen. En ik zou hem op die vragen liever geen antwoord geven. Natuurlijk zou hij ons stilzwijgen verkeerd opvatten en heel waarschijnlijk ons als gevangenen naar Engeland terug brengen.

Plotseling slaakte Henderson, die op enige afstand was blijven staan, een uitroep van schrik.

— Wat is er, James? vroeg Raffles.

— Wij hebben de vliegmaschine vergeten, mylord, riep de chauffeur.

— Je hebt gelijk, James, riep Raffles. Ik kan, helaas, niet beletten, dat zij de machine vinden, maar ik kan in ieder geval voorkomen, dat zij het toestel gebruiken. Laat eens zien, het duurt minstens nog een half uur voor het schip voor anker kan gaan liggen en drie kwartier voor dat er een sloep in de baai kan zijn aangekomen. Ga er heen, James, en schroef de accumulator uit de machine. Dat is de hoofdzak. Dat is mijn geheim. En als de accumulator wordt weggenomen, is de machine tijdelijk onbruikbaar. Je weet immers, hoe je het toestel moet ontladen?

— Zeker, mylord.

— Goed. Vluc dan.

Terwijl Henderson enige gereedschappen bij zich stak en het hol verliet, begaven Raffles en Brand zich naar de smalle spleet, die op zee uitzag.

Het Engelse stoomschip kwam nu zichtbaar nader.

Het anker werd uitgeworpen en even daarna werd er een boot uitgezet.

Zelfs met het blote oog konden de beide mannen zien, dat er een aantal

roeiërs, een geboeid man en tenslotte een man in uniform in plaats namen, die blijkbaar de eerste stuurman van het schip was.

De riemen plonsden in het water en de boot naderde snel de wal.

Toen zij de afstand ongeveer voor de helft had afgelegd, kwam Henderson binnen met de accumulator op zijn schouder.

Hij zette het kostbare voorwerp zorgvuldig neer en zei tot Raffles:

— Nu kunnen zij in ieder geval geen gebruik maken van onze « Typhoon II ».

— Je hebt het toestel toch zeker niet opnieuw electrisch geladen?

— Neen, mylord.

— Daar heb je goed aan gedaan. Ik wil niet, dat een dier onschuldige mensen gedood of zwaar gewond zou worden.

De mannen namen nu hun post bij de spleet weer in.

De sloep legde op dit oogenblik aan, ongeveer op dezelfde plek, waar de boot van het kaperschip nog steeds op de golven danste.

De opvarenden sprongen aan wal.

De gevangene, een man met een buitengewoon afstotend gezicht, wiens handen op zijn rug waren samengebonden, werd in het midden van de groep matrozen geplaatst en moest blijkbaar als gids dienen.

Het kleine troepje besteed nu de rots, terwijl twee matrozen bij de sloep de wacht hielden, ieder met een revolver in de vuist.

Spoedig hadden de drie mannen op hun uitkijkpost de indringers op hun gebied uit het oog verloren.

— Ga mee, zei Raffles tot zijn beide metgezellen, wij zullen nu naar onze voornaamste observatiepost gaan.

Raffles wisselde zacht enige woorden in een vreemde taal met Sonja Bastides, waarna de drie mannen een zijgang in gingen zo smal, dat zij aanvankelijk achter elkander moesten lopen.

Eindelijk zagen zij in de verte een schemerachtig licht in de tunnel doordringen.

— Dat is het einde, zei Raffles.

Zij bestegen de schacht nog gedurende enkele minuten en hadden eindelijk de uitgang bereikt.

— En nu voorzichtig, zei Raffles, want misschien zou men ons zien.

De drie mannen hadden nu de bodem van een natuurlijke trechter bereikt, ongeveer drie meter in doorsnede.

Voorzichtig kropen zij langs de schuine helling zo ver naar boven, totdat zij het hoofd over de rand konden steken.

— Daar lopen zij, riep Henderson uit, terwijl hij naar een groepje mannen wees, die juist aan het begin van de vlakte was aangekomen, waar de vlieg-machine stond.

Bijna een kwartier lang draaiden de matrozen om het toestel heen.

Zij verlieten de vlakte echter zoals zij gekomen waren.

Van hun uitkijkpost, vanwaar zij het gehele eiland konden overzien, zagen de drie mannen, hoe het groepje het rotspad weer afdaalde en toen doordrong in de smalle rotsspleet, die naar het eerste rotsplateau voerde.

De drie mannen konden zien, hoe de matrozen als het ware in de rots verdwenen, op het eerste plateau weer te voorschijn kwamen, nogmaals als door de rots werden opgeslokt en toen bleven staan voor de twee lijken voor de nog openstaande koperen deur.

De afstand was zo groot, dat Raffles en Brand hun kijker moesten gebruiken.

Zij zagen, dat twee mannen bij de levenloze lichamen werden achter gelaten en de rest in de tunnel doordrong.

Toen zij terug kwamen, namen vier hunner de doden op en de terugtocht werd aanvaard.

Raffles had hen voortdurend met zijn kijker gevolgd.

— Wat doen zij nu? riep Brand verbaasd uit.

— Ik geloof, dat zij gaan seinen.

— Je hebt goed gezien, hernam Brand, de stuurman heeft een paar vlaggen te voorschijn gehaald en gaat seinen.

— Stoor mij nu even niet, zei Raffles, dan zal ik eens zien, wat hij aan

de kapitein heeft mede te delen.

Het seinen nam een aanvang, en Raffles keek aandachtig toe.

Het seinen duurde geen vijf minuten.

— Wat had hij te vertellen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Voor ons niet veel goeds, amice. Hij heeft de kapitein medegedeeld, dat hij met zes man op het eiland wil blijven, teneinde nog een nader onderzoek in te stellen. Zoals ik wel dacht, was de Engelsman op weg naar IJsland. Het schip zal zijn reis voortzetten en bij de thuisreis naar Hull de stuurman en zijn zes man komen afhalen.

— Hoe lang kan dat duren? vroeg Brand verschrikt.

— Een dag of vier. Maar maak je niet ongerust; mijn geheim is goed bewaard. Zij zullen niets vinden.

— Maar hoe komen zij aan levensmiddelen?

— Ook daarvoor is zoëven geseind. Kijk daar komt al een tweede sloep aan, die levensmiddelen overbrengt en de zes matrozen benevens de gevangene, weer naar het schip zal brengen.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten verzonken staan.

Toen zei hij:

— Charles, het beste is, dat wij maar niet op dit eiland blijven. Wij kunnen vroeg of laat toch ontdekt worden, en ik wil geen gevecht aanbinden met mensen, die niets anders doen dan hun plicht.

— Maar dan zullen wij de drie vrouwen ook mee moeten nemen, riep Brand uit. Kan de « Typhoon II » dat gewicht dragen?

— Het moet wel. Wij zullen alles achter laten wat niet strikt nodig is.

— Maar zouden wij niet eerst afwachten, waar de stuurman en zijn mannen hun nachtverblijf denken op te slaan?

— Je hebt gelijk; dat kan ons van pas komen.

Een half uur verstreek.

De tweede boot legde op haar beurt aan en ontscheepte de meegebrachte levensmiddelen, die alle in kleine, gemakkelijke draagbare kisten waren verpakt.

Ieder van de matrozen, die op het

eiland zouden achter blijven, nam een kist op zijn schouders. De anderen scheepten zich met de gevangene in en de tweede sloep roeide terug.

Het troepje, dat aan wal bleef, toog opnieuw op weg, ditmaal aangevoerd door de stuurman.

Het was duidelijk, dat zij naar een plek zochten om de nacht door te brengen.

— Als zij het maar niet in hun hoofd krijgen op de hoogvlakte te overnachten, mylord, riep Henderson verschrikt uit.

— Dat zullen zij wel laten, James, merkte Raffles glimlachend op. De temperatuur is daar 's nachts zeer laag en je zult hebben opgemerkt, dat zij niet voldoende dekking hebben. Neen, ik denk eerder, dat zij wel naar een of ander goed beschermd dal zullen zoeken.

Raffles bleek goed te hebben gezien.

De matrozen begonnen hun onderzoek en hadden na een half uur het dal bereikt, waarin de houten hut stond.

— Beter hadden zij het al moeilijk kunnen treffen, zei Raffles glimlachend. Het is een geluk, dat Sonja en haar dienstmaagden daar niet zijn.

— Maar in ieder geval moeten zij nu toch tot de gevolgtrekking komen, dat het eiland niet onbewoond is, merkte Brand op.

— Nu, dat is zo erg niet. Als wij vannacht vertrekken en zij hebben hier na vier dagen nog geen levend wezen ontdekt, dan zullen zij het er toch zeker wel voor houden, dat hier geen levend wezen meer te vinden is, vooral omdat zij aanstonds de vliegmaschine zullen missen.

— Kom, laat ons nu maar gaan, het begint te schemeren en wij moeten onze toebereidselen maken.

Voorzichtig begonnen de mannen weer in de nauwe schacht af te dalen.

Zij waren op ongeveer honderd passen van het rotshol verwijderd, toen zij plotseling verschrikt bleven staan.

Zij hadden duidelijk een luide kreet vernomen.

— Wat was dat? vroeg Brand op gedompte toon.

— Ik meende de stem van Sonja te

herkennen, antwoordde Raffles.

Hij had het woord nog niet uitgesproken of een luide knal weerklonk, die duidelijk in de rots weerkaatst werd.

— Vooruit, mannen, riep Raffles. Ik geloof, dat Sonja in groot gevaar verkeert.

Toen zij eindelijk het rotshol bereikten, bleef Raffles als door de donder getroffen staan.

Drie lichamen lagen op de grond uitgestrekt, twee vrouwen en een man.

Een van de dienstmaagden had zich over het schijnbare roerloze lichaam van haar meesteres heengebogen.

Zij hief haar doodsbleek gelaat met een dodelijk beangste uitdrukking in de ogen naar Raffles op.

Deze ijfde naar de Armeense toe en nam haar hoofd tussen zijn handen.

Dadelijk sloeg zij de ogen op en keek hem met een gelukkige blik aan.

— Mijn God, Sonja, riep Raffles, wat is er gebeurd?

De Armeense trachtte te spreken, maar zij was er niet toe bij machte.

— Kom hier met de elektrische lantaams, riep Raffles.

Brand en Henderson kwamen nabij.

En nu zag Raffles dat een dun straaltje bloed uit de borst van de jonge vrouw drupte en reeds haar wit gewaad geheel doortrokken had.

Zonder zich om iets anders te bekommeren, dan om het leven van de Armeense, maakte hij het gewaad los om de wonde te kunnen onderzoeken.

— Wie heeft er op haar geschoten? vroeg hij op doffe toon en een woeste blik in zijn ogen, terwijl hij zich tot de dienstmaagd wendde, die sprakeloos terzijde stond.

Deze wees zwijgend naar het lichaam van de man.

Raffles trad er op toe.

Het was de bandiet, die de wacht had gehouden bij de sloep.

De Circassische dolk van Sonja Bastides stak tot aan het gevest in zijn borst.

Toen trad Raffles op de tweede dienstmaagd toe, die enige stappen verder bewegingloos op het gesteente lag uit-

gestrekt.

Een blik was voldoende om hem te doen zien, dat hier geen hulp meer kon baten.

In het voorhoofd was een kleine rode opening te zien, waaruit het bloed druppelsgewijze wegvloede; de kogel was haar in de hersens gedrongen.

Raffles bleef met gebalde vuisten midden in het hol staan. Toen ging hij naar een nis in een der wanden van het hol, afgesloten met een kleine, ijzeren deur.

Hij opende deze en nam uit een kleine medicijnkist, verbandwatten, windsels en enige flessen.

Daarop knielde hij weer naast de zwaargewonde jonge vrouw neer en begon de wonde te reinigen met de bekwaamheid van een volleerd geneesheer.

Nadat Raffles de wonde met grote zorg verbonden had, slaakte hij een zucht van verlichting.

— De wond is gelukkig niet dodelijk, fluisterde hij zacht, een centimeter hoger en het hart zou zijn getroffen. Maar zeg mij nu hoe dit alles gekomen is, zo wendde hij zich nu tot de dienstmaagd.

— Gij waart reeds geruime tijd weg, heer, luidde het antwoord toen plotseling het struikgewas voor de grot terzijde werd geschoven. Ik moet zeggen dat wij wel wat luid gesproken hebben; wij dachten ook niet dat er gevaar dreigde. Wij zwegen dadelijk, maar het was reeds te laat. Er kwam een man binnen, de man die gij daar met de dolk in het hart ziet liggen. Als door haar instinct daartoe bewogen, snelde mijn meesteres dadelijk naar de zijgang, waardoor gij verdwenen waart, en ging er met uitgespreide armen voor staan. Dat was echter zeer onvoorzichtig, want nu begreep de ellendeling aanstonds dat zij iets te verbergen had. Hij trad op haar toe en wilde haar ruw op zij rukken. Maar zij begreep dat hij u dan onverhoeds zou kunnen overvallen en verraderlijk zou kunnen neerschieten. Zij trok haar dolk, de man zag het, vuurde en trof haar in de borst. Marja wilde haar te hulp snellen, maar de schurk schoot ook haar neer. Hoe zwaar

ook gewond, mijn meesteres wist niet van wijken. Zij vloog als een tijgerin op hem toe en stiet hem haar dolk in het hart. Toen viel zij zelve neer.

Raffles had zwijgend naar dit verhaal geluisterd.

Hij bukte zich nogmaals over de jonge vrouw, die zelfs haar leven had willen geven om het zijne te redden en goot enige druppels van het vocht uit een der flesjes tussen haar lippen.

Sonja sloeg haar ogen op en een lichte blos kleurde haar wangen toen zij het gelaat van de man, die haar zo dienbaar was zo dicht bij het hare zag.

— Hoe gevoelt gij u nu, Sonja? vroeg Raffles.

— Goed heer. Pijn heb ik haast niet.

— Denkt gij dat wij u zouden kunnen vervoeren?

— Ik geloof het wel, heer.

— Dan moeten wij zo spoedig mogelijk vertrekken, vrienden, hernam Raffles. Het is intussen donker geworden; wij zullen een draagbaar maken en Sonja naar de hoogvlakte dragen. Henderson zorgt voor dekens en maakt een ligplaats in de vliegmaschine gereed. En wie het toestel mocht naderen, schiet je zonder genade neer. Neem je wapens en alles wat er nodig is. De levensmiddelen zijn immers aan boord gebleven?

— Ja, mylord.

— Vlug dan.

Henderson sloeg een deken om zich heen, laadde de accumulator op zijn schouder, nam zijn geweer ter hand, schoof het struikgewas terzijde en verliet het hol.

Aanstonds begonnen Raffles en Brand van dikke takken en bladeren een draagbaar te maken, waarmee zij binnen een kwartier gereed waren.

De beide mannen legden Sonja er op en droegen de draagbaar buiten het hol. De dienstmaagd volgde.

Hoewel het reeds geheel donker was, verlichtte de maan toch voldoende het pad.

Zwijgend besteed de kleine stoet de weg naar de hoogvlakte.

Binnen tien minuten was de plek be-

reikt waar de vliegmaschine stond.

— Alles gereed, James? vroeg Raffles.

— Ja, mylord, antwoordde de brave chauffeur. Ik heb de accumulator weer op zijn plaats gebracht en een gemakkelijk rustbed gespreid, er zijn drie dekens. Zij zal een bed hebben als een vorstin.

— Dat moet ook, was alles wat Raffles zei.

De gewonde vrouw werd aan boord gedragen.

Onafgebroken bleven haar ogen gevestigd op het gelaat van de Grote Onbekende.

— James, blijf hier de wacht houden, zei Raffles. Wij gaan terug om de arme Marja te halen. Zij mag daar niet onbegraven blijven liggen.

Geruime tijd liepen de beide mannen naast elkaar voort.

— Zo moet het dan mijn hele leven zijn, zei Raffles op sombere toon. Ik breng altijd en iedereen ongeluk aan.

— Het was het Noodlot, Edward, zei Brand zacht.

De beide vrienden hadden weldra het hol bereikt, namen het lichaam van de gedode dienstmaagd op en droegen het

eveneens naar de hoogvlakte.

Henderson had reeds een graf gegraven met een van de spaden uit de gereedsschapskist.

Marja werd in dit hoge eenzame graf gelegd, de aarde werd over haar heen geschoven, en toen was alles afgelopen.

— Zijt gij gelovig? zo richtte Raffles zich op zachte toon tot de dienstmaagd, zo bidt dan voor haar.

De jonge Armeense knielde neer en prevelde een kort gebed.

— En nu op weg, beval Raffles. Dit eiland is vervloekt.

Allen begaven zich aan boord van de « Typhoon II ».

Sonja Bastides had de ogen gesloten, maar reeds vertoonde zich een zachte blos op haar wangen.

Raffles had zijn post aan de stuurknuppel hervat.

Nog eenmaal liet hij zijn blik over Diamant-Eiland weiden. Toen haalde hij met een ruk de hefboom over... de schroef begon te draaien... en fier schoot de vliegmaschine omhoog, als een adelaar die zijn vlucht neemt.

De « Typhoon » zette koers naar de Engelse kust.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Eenzame Hoeve

